

Proleter DEVİRİMÇİ DURUŞ

Devrimler tarihin lokomotifidir!

Aylık siyasal dergi

ISSN: 2147-4028

Ocak 2024 Sayı: 116

Fiyatı: 10 TL

Yeni bir yıla daha savaşla, açlıkla, hastalık ve ölümle giriyoruz. Emperyalist-kapitalist sistem, insanı ve doğayı katletmeye devam ediyor...

“Sosyalist blok”un yıkılışından bu yana insanlığı daha geriye, Ortaçağ karanlığına çektiler. Özellikle içinde bulunduğumuz coğrafya, dinci-gericiliğin, savaşların, vahşetin merkezi oldu. Halklar birbirine düşürülüyor; cehalete, yoksulluğa, çürümüşlüğe mahkum ediliyor...

Ülkemiz açısından 20 yılı aşkın AKP dönemi, her yönden gerileyişe sahne oldu. Barınma, beslenme, ulaşım gibi yaşamak için zorunlu ihtiyaçlar bile karşılanamaz hale geldi. Sağlık ve eğitim ise, çığırından çıkmış durumda.

Milli Eğitim Bakanı Yusuf Tekin, bütçe görüşmeleri sırasında, tarikatlarla yapılan protokolü açıkça savundu. Üstelik tarikatlara, STK (Sivil Toplum Kuruluşu) diyerek, aklımızla dalga geçti.

Bununla da kalmadı, tarikatların gençlerin “dağa çıkmasını önlediği”ni söyledi. Yani devletin başaramadığını tarikatların başardığını iddia etti. Eğitim gibi devletin en temel görevlerinden birini, tarikatlara devretmesini böyle gerekçelendirmiş oldu. Ve asıl amaçlarının, çocukları-gençleri geliştirmek değil, “biat-itaat kültürü”yle her şeye boyuneğer hale getirmek olduğunu da itiraf etti.

Giderek daha açık ve pervasız davranıyorlar. 1 Ocak günü Galata Köprüsü’nde güya Filistin’e destek mitingi yapıldı. Tarikatların yılbaşı kutlamasına karşı olduğu ve her yeni yılda bu yönde baskıyı arttırdıkları biliniyor. Mitingin başka bir güne değil de 1 Ocak’a ve sabah namazından sonraya koyulması, bu amacın bir parçasıydı. Erdoğan’ın oğlu, kızı ve damadının çağrı yaptığı ve bizzat katıldığı mitingte, hilafet bayrakları da açıldı.

Sayfa 2’de sürüyor

Bak çocukların gözlerine

UMUDU KESME YURDUNDAN!

Bak çocukların gözlerine

UMUDU KESME YURDUNDAN!

Buna tepki gösterip yumruk atan bir genci hemen tutukladılar, ama aynı gence polislerin yanında yumruk atan kişiyi serbest bıraktılar. Yargıdaki “çifte standart” en açık biçimiyle sergilendi yine. Daha önemlisi, “hilafet bayrağı”nın açılmasını normalleştirdiler.

Anayasa’da hala “TC laik, sosyal, hukuk devleti”dir yazıyor! Gerçek hayat ise bambaşka akıyor, ama ne gam! Anayasayı da AYM kararlarını da tanımayan ve bunu açıkça ilan eden bir yönetim var karşımızda. Düzen muhalefedinin de katkısıyla gemi azağına aldılar. Hak ettikleri tepkiyi görmedikleri sürece daha ileriye gideceklerini görmek için kahin olmak gerekmiyor. “Zorunlu din dersi”nden “zorunlu itaat-biat dersi”nin dayatıldığı bir noktaya gelmedik mi?

Artan dinci-gericiliğe, yasa tanımaz faşist yönetim anlayışına koşut biçimde sömürü daha da ağırlaştı. Ki gerçek amaç da bu! Erdoğan patronlara yaptığı bir konuşmada “OHAL’i sizin için yaptık, bakın bir tek grev oluyor mu” demiş miydi?

Geçtiğimiz günlerde Economist dergisi, Türkiye’nin en zengin 100 kişisi ve ailesi-2023 listesini yayımladı. Listede Koç ve Sabancı ailesi yine başı çekiyor. Oysa AKP döneminde “5’li çete” olarak adlandırılan yandaş şirketler hep konuşuldu. Muhalefet partileri de onları hedefe çaktı. Elbette bu şirketler, ilk 100 içinde yer alıyorlar; ama çok daha gerilerde! Ve hepsinin toplam sermayeleri, tek başına Koç’la boy ölçüşemiyor! Son liste bunu bir kez daha teyit etti.

İlk 100’e giren şirketlerin ortak özelliği; hepsinin düşük ücret, iş cinayetleri ve sendikaya düşmanlıkla tanınması, ayrıca devletten teşvik, peşkeş ve vergi aflarıyla kasalarını doldurmuş olmalarıdır.

Örneğin 20. sıradan 17. sıraya yükselen Tosyalı Holding’in patronu Fuat Tosyalı için 2010 yılında İskenderun Belediyesi’nde imar değişikliğine gidilmiş ve denizi doldurmasına olanak sağlanmış! 6 Şubat depreminde denizin nasıl taştığını, caddelerin sularla dolduğu gördük. Hafızamıza kazılan bir diğer olay ise, İskenderun Organize Sanayi Bölgesinde bulunan demir çelik fabrikası Tosçelik’te 8 Kasım günü meydana gelen patlamada, yanan işçilere damacana ile su dökülmesidir. Türkiye’nin 17. zengini Tosyalı’nın fabrikasında acil müdahale ekipmanının dahi olmadığı ortaya çıktı. O patlamada yaralanan 14 işçiden ikisi hayatını kaybetti.

Türkiye’nin en zenginleri listesinde hep zirvede yer alan Koç ailesi ise, 6 milyar doların üzerinde bir servete sahip. Ford, Arçelik ve TOFAŞ gibi, metal sektörünün en büyük şirketlerini ellerinde tutuyorlar. 2023 yılı üçüncü çeyreğinde sadece

Arçelik’te kârını yüzde 151 artırmış! Tek bir şirkette bile kârını böyle katlarken, işçilerin ücretleri sürekli düşüyor. Büyük metal fabrikalarında işçi ücretleri asgari ücret seviyesine kadar geriledi. Çalışma koşulları ise daha da ağırlaştı.

Koç’un başını çektiği metal sektöründe faşist Türk Metal sendikası, yıllardır en fazla üyeye sahip ve toplu sözleşmeyi belirliyor. Zaten Bakanlar Kurulu’nun kararı ve Erdoğan’ın onayıyla çoğu kez grevler yasaklanıyor. Birleşik Metal’in bulunduğu işyerlerindeki fiili grevleri de durumu değiştirmeye yetmiyor; Türk Metal’in belirlediği sözleşmeye o da imza atıyor.

Koç’un bir başka bü-yük şirketi TÜPRAŞ’ta ise işçilerin grev hakkı devlet eliyle baştan yasaklanmış durumda. Koç kâr rekorları kırarken sefaletle mahkum edilen TÜPRAŞ işçileri, yıl içinde iş yavaşlatma eylemi yaptılar. Şimdi metal işçileri de eylemde!

Metal sektöründe toplu sözleşme süreci başladı. Kararlarını yüzde 150 artıran patronların, işçilere zam teklifi yüzde 35 oldu! Göstermelik TİS masasında büyük olasılık yüzde 50 ile Türk Metal’le el sıkışacaklar. Birleşik Metal de aşağı-yukarı benzer bir TİS’i imzalayacak.

Bu azgın sömürü çarkına çomak sokacak, patron-devlet-sendika üçgeninin oyununu bozacak tek güç, işçi sınıfıdır! İşçiler tabanda örgütlenerek hem çalışma ve yaşam koşullarını düzeltebilir, hem de grev yasağı başta olmak üzere gaspedilen hakları geri kazanabilir. Daha önemlisi diğer emekçi kesimlere de önderlik yaparak genel bir hareketi başlatabilir.

Hayatı yaratan ve üreten eller şaltere uzandığında, üretimden gelen gücünü kullandığında her şey değişir! Tablo ne kadar karanlık olursa olsun, umutsuzluğa kapılmamak gerekir. Umudun, emekçinin mücadelesi gücündedir! Örgütlü-birleşik hareketindedir!

Umudumuzu karartmalarına izin vermeyelim! Yeni kavga yılına yine umutla, inançla, dirençle girelim!

Ozan’ın dediği gibi “kara kışın buzu bile / sürmedi sonsuza kadar / filiz sürdü kar altında / bahara döndü sonunda!..” Çocuklarımızın gözlerine bakalım ve kendimizden, halkımızdan, yurdumuzdan umudu kesmeyelim!

Okurlara...

Merhaba,

Yeni yılın ilk sayısı ile karşınızdayız.

25 yıldır kar-kış, yağmur-çamur demeden, OHAL ve Pandemi gibi olağanüstü dönemlerde dahi, dergimizi kesintisiz biçimde sizlere ulaştırmış olmanın haklı gururunu yaşıyoruz.

Son iki yıldır ise, ağır ekonomik baskıyla karşı karşıyayız. Dergimizin maliyeti ikiye katlandı. Buna rağmen 5 TL’den satmaya devam ettik. İşçi ve emekçilerden oluşan okurlarımızın büyük bir geçim sıkıntısı içinde olduğunu bir dönemde zam yapmak istemedik. Fakat okurlarımız bile derginin fiyatının güncel koşulların çok gerisinde kaldığını ifade etmeye başlayınca, bu sayıdan itibaren dergimizin ederini 10 TL olarak belirledik.

Okurlarımıza bu hakkaniyetli ve sahiplenici tutumundan dolayı teşekkür ediyoruz

Geçtiğimiz yıl dergimizi iki aylık periyodlarla çıkarmak zorunda kaldık. Bu yıldan itibaren eskisi gibi yine aylık periyoda dönüyoruz.

Okurlarımızın maddi-manevi desteğiyle, dergimiz daha nice yıllar çıkmaya ve her koşulda sizlerle buluşmaya devam edecek...

Tüm okurlarımızın yeni mücadele yılını kutluyor,

2024’ün hak edenlerin olmasını diliyoruz.

Gündemdeki konulara ilişkin yazıları dergimizin sayfalarında bulabilirsiniz.

Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere...

116. Sayıda

3	Faşizm kendi kurallarını çiğneyen bir rejimdir
4	Yeni kavga yılına merhaba İEB’in asgari ücret eylemleri
5	Bir yılın ardından işçi eylemlerinin gösterdikleri
6	Özak Tekstil işçileriyle dayanışmayı yükseltelim
7	TTB’ye kayyım saldırısı İnsanca yaşanacak emekli aylığı
8	Nitelikli eğitim için sosyalizm
9	Doğa Koleji öğretmenlerinin mücadelesi sürüyor
10	Ekonomik krize AKP çözüm(süzlük)leri
12	Savaşın 3. ayında İsrail-Filistin ve dengeler
13	Esat Oktay Yıldırım işkencecidir, katildir
14	Gülistan Doku nerede
15	Geleceğimizin köprüsü tarihimiz
16	Yerel yönetimler üzerine

Yayın Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Çağdaş Büyükbaş

Adres: Mecidiyeköy mah. Ayfer sk. No: 10/5 Asım Bey Ap. Şişli/ İst. Tel: 0538 777 99 01, devrimcidurus@gmail.com, proleterdevrimcidurus2.org

Baskı: Berdan Matbaacılık, Davutpaşa cad. Güven San. Sit. C Blok No: 215-216 Topkapı/İst. Tel: (0212) 613 1211, ISSN: 2147-4028, Yayınevi sertifika no: 48918

YEDİVEREN YAYINLARI Yerel Süreli Yayın Sayı: 116 Ocak 2024, 10 TL(KDV %0)

Can Atalay davası “kriz”e dönüşerek devam ediyor. İkinci kez aynı filmi izledik. Şimdi yeniden AYM’ye başvuru yapıldı! Üçüncüsünde farklı bir sonuç çıkacak mı, yoksa bu “kısır döngü” aynı şekilde devam edecek mi? Bunu yükselen tepkilerin boyutu belirleyecek...

Seçimlerin üzerinden 6 ay geçti. Can Atalay’ın milletvekili seçilir seçilmez tahliye edilmesi gerekiyordu. Ama yapmadılar!

AYM’nin kararı ikinci kez de uygulanmayınca, tepkiler artmaya başladı. İkinci, üçüncü başvurudan ne murad ediliyor bilemiyoruz. Egemen kliklerin kendi iç çekişme ve çatışmasıyla Atalay’ın

hakemiz” diyerek, kendini “mahkemeler üstü” bir konuma oturttu. Ama AYM’yi savunan muhalefete çatarak da aslında Yargıtay’dan taraf olduğunu gösterdi. Ayrıca Erdoğan’ın başdanışmanı Mehmet Uçum, “milli yargı” diyerek Yargıtay’ın kararına sahip çıktı.

Yürürlükteki anayasaya göre, AYM tüm yargı organlarının üzerinde. Kararları, sadece yargıyı değil, tüm idari makamları, yasama, yürütme, gerçek ve tüzel kişileri bağlıyor. Üniversitelerde halen bu şekilde okutuluyor. Gelin görün ki, AKP-MHP yönetimi, ardından diğer yargı organları “AYM kararını tanımıyoruz” diyorlar. Böylece anayasayı da çiğnemiş oluyorlar.

Erdoğan ve şürekası da vitesi yükseltti. Her defasında “bu kadar da olmaz” denilen şeyleri yaparak yol aldı.

Faşizmin dünyada yayılmaya başladığı dönemde Komüntern ve onun başkanı Dimitrov, “faşizm tavize doymaz” tespiti yaparak, faşizme karşı tavizsiz şekilde mücadele edilmesi gerektiğini söylemişlerdi. Biz de AKP ve Erdoğan’ın kuralıya tanımaz yönetimine karşı, sıkça bu tespiti hatırlattık ve dergimizin birçok sayısında işledik.

Ne var ki, AKP’nin demagojik söylemlerine geniş bir kesim kandı. “Statükoya karşı değişimi savunuyor”, “askeri vesayeti kaldırıyor”, “kontrgerillayı bitiriyor”, “12 Eylül’ü yargılıyor” vb. gerekçelerle AKP’ye “sol”dan destek çıkanlar oldu. Hele ki “çözüm süreci” başlayınca, “Kürt sorunu çözülüyor”, “ulusal sorun bitiyor”, “demokratik devrim gerçekleşiyor” diyenler çıktı.

AKP’nin cilasının dökülmesi, gerçek yüzünün görünmesi ve buna karşı en ciddi direniş Gezi’yle olmuştur. Onun için AKP ve Erdoğan’ın Gezi’ye düşmanlığı bitmez! Kendi yasalarını çiğneme pahasına Gezi davasını tekrar tekrar açıp ağır cezalar vermeleri, Can Atalay’ı tahliye etmemeleri bu yüzdendir.

Bu durum Türkiye’ye özgü, Türkiye ile sınırlı bir şey de değil!

“Yasa dışı şeyleri hemen hallederiz, anayasaya aykırı şeyler biraz daha zaman alır” sözü, geçtiğimiz ay 100 yaşında ölen ABD’nin Dışişleri Bakanlığını da yapmış ünlü diplomatı Henry Kissinger’a aittir. Üstelik bu sözü, kendi ülkesinde kapalı bir toplantıda söylemiyor; 1975 yılında Türk Dışişleri Bakanı ile görüşmesinde sarfediyor. Kıbrıs’tan dolayı ABD’nin Türkiye’ye ambargo koyduğu dönemde, “AB ülkeleri üzerinden ambargoyu delebilirsiniz” şeklinde bir yol önerebiliyor. Diplomasi “duayeni” olarak bilinen Kissinger, ABD’nin katliam ve işgallerine destek verdiği gibi Kıbrıs’ın işgaline de örtük bir onay veriyor.

Emperyalizm “siyasi gericiliktir”! Uygarlık, modernlik, demokrasi gibi demagojilerinin altında, insanlık düşmanı, gerici faşist yüzleri saklıdır. Gerçek yüzlerini ortaya sermek ve doğru tanımlamak gerekir. “Tek adam rejimi” veya “saray iktidarı” gibi tanımların siyasi karşılığı faşizmdir. Faşizm de kendi kurallarını çiğneyen bir rejimdir.

Bunu kanıksayacak mıyız?

Durum tesbiti başkadır, onu kanıksamak, meşrulaştırmak başka!.. Bizi düzen

Faşizm kendi kurallarını çiğneyen bir rejimdir!

Bugüne dek pek çok anayasa ihlaline göz yumuldu. Muhalif partiler defalarca “anayasa çiğneniyor” dedikleri halde durumu kabullendiler. Böylece Erdoğan’ın “suç ortağı” oldular. Onu ve yönetimini meşrulaştırdılar, kanıksattılar. Böyle olunca Erdoğan ve şürekası da vitesi yükseltti. Her defasında “bu kadar da olmaz” denilen şeyleri yaparak yol aldı. Faşizmin pervasızlığına, saldırganlığına karşı, ona denk düşen bir mücadele hattı örülmezse, faşizmi yıkmak bir yana, geriletmek bile mümkün olmaz.

çıkamayacağı belli olmuştur. Eylemli ve kitlesel tepkiler yükselmedikçe, sorun çözülmecektir...

Anayasa ilk kez çiğnenmiyor

Anayasa Mahkemesi’nin (AYM) kararına rağmen Can Atalay’ın tahliye edilmemesi, birçok kesim tarafından “yargı krizi” hatta “rejim krizi” olarak adlandırıldı.

Esasında Anayasa yeni çiğnenmiyor! Özellikle AKP dönemi anayasanın defalarca çiğnendiği bir dönem oldu. Erdoğan, “anayasaya aykırı” denilen pek çok şeyi yaptı. (Cumhurbaşkanı olurken başbakanlıktan istifa etmemesi, cumhurbaşkanı olarak seçim propagandası yapması, üçüncü kez aday olması vb...) Keza Anayasa Mahkemesi’nin birçok kararına uymadı. “AYM kararına saygı duymuyorum, uymuyorum da” dedi.

Bu kez farklı olan; mahkemelelerin birbirine düşmesi, AYM kararını diğer mahkemelerin tanımaması, Yargıtay’ın AYM’nin üzerine çıkması, hatta AYM üyeleri hakkında soruşturma açılmasını istemesiydi.

MHP uzun süredir AYM’nin kapatılmasını istiyor. Bahçeli, AYM üyelerini açıkça hedefe çaktı. Erdoğan “biz

Bu devlet, komünist ve devrimcileri, muhalif kesimleri yıllarca “anayasayı çiğnemek”ten yargıladı, idam dahil ağır cezalar verdi. Komünist ve devrimciler, bu düzene ve anayasasına karşı olduklarını açık açık söylüyor zaten. Bunu mahkemelerde de ifade etmekten kaçınmadılar. Ama sözde anayasaya bağlı faşist yönetimlerin, kendi yasalarını bile tanımadığını, ülkeyi kuralızsız-keyfi bir şekilde yönettiklerini teşhir etmekten de geri durmadılar.

Faşizm tavize doymaz!

Yukarıda belirttiğimiz gibi bu ilk kez yaşanmıyor. Fakat giderek tırmanan, hatta çığırından çıkan bir durum var. Peki şaşırtıcı mı? Değil!

Bugüne dek pek çok anayasa ihlaline göz yumuldu. Muhalif partiler defalarca “anayasa çiğneniyor” dedikleri halde durumu kabullendiler. OHAL döneminde seçime gitmekten mühürsüz oyların “geçerli” sayılmasına, “tekrar seçim” dayatmasından Erdoğan’ın kural tanımaz uygulamalarına kadar hemen her şeye boyuneğdiler.

Böylece Erdoğan’ın “suç ortağı” oldular. Onu ve yönetimini meşrulaştırdılar, kanıksattılar. Böyle olunca

muhalefetinden veya burjuva akademisyenlerden ayıran, durum tesbiti ve teşhirle yetinmeyip, değiştirme iradesi ve gücünü ortaya koymaktır.

Ne yazık ki, Can Atalay için uzunca bir süre eylemli tepki gösterilmedi. Mecliste nöbet gibi sınırlı biçimlerle yetinildi. Aylar süren mahkemelerle, birbirine düşen yargı organlarıyla zaman kaybedildi. Kitlesele eylemler sürekli ertelendi. En ciddi eylem, seçimlerden 5 ay sonra Hatay'dan Ankara'ya yürüyüştür ki, TİP bu eylemi de olabildiğince geriye çekmiştir. Ülkenin dört bir yanından Ankara'ya yürünecekken, Hatay'la sınırlandırılmış; o da parti kadrolarından oluşan bir grupla yürümeye dönüşmüştür. Üstelik Hatay'dan Ankara'ya her ilin merkezinde gösteriler yaparak ilerlemek varken, program değişikliği yapılarak bu iller teğet geçilmiştir.

Şimdi TİP Başkanı Erkan Baş "Saray mı güçlü, halk mı, bunu göstereceğiz" diyor. Halklar her zaman saraylardan güçlüdür! Ama doğru bir önderlik etrafında kenetlenmiş, örgütlü ve birleşik hareket ediyorsa... Eksik olan budur. Çok laf ediliyor, keskin konuşmalar yapıyor, fakat ona uygun bir pratik sergilenmiyor...

Can Atalay'ın seçilmesine rağmen serbest bırakılmamasından sonra hemen "Can Atalay'a Özgürlük" eylemleri başlamalıydı. Başından itibaren tepkilerin eylemli hale gelmesini ve kitlesele-radikal biçimlerle sürmesini savunduk. **Can Atalay'ın durumu, Kürt illerinde kayyum politikasının bir devamıydı; belediyelerden parlamento-ya, yerelden genele uzanan bir darbeydi.** Halkın binbir güçlkle seçtiği belediye başkanlarından sonra milletvekillerinin de görevini yapamaz hale getirilmesi idi. "Seçme ve seçilme hakkı"nın bir kez daha ve açıkça gaspıydı. **Dolayısıyla hak ve özgürlükler mücadelesinin önemli bir parçasıydı ve TİP'i aşan bir muhtevaya bürünmüştü. Böyle ele alıp ona uygun bir pratik sergilemeye çalıştık.** Ne var ki, TİP'in beklemeci tutumu ve asıl olarak AYM kararına umut bağlaması, sürecin bu kadar uzamasına yol açtı.

AYM kararının ikinci kez reddinden sonra, bu kez CHP, herkesi 14 Ocak'ta Ankara-Tandoğan'da yapacağı mitinge çağırdı. Avukatlar İstanbul-Çağlayan'da oturma eylemi başlattı. Barolar açıklamalar yapıyor vb...

Geç kalınmış da olsa tepkilerin artması umut vericidir. Fakat **faşizmin pervasızlığına, saldırganlığına karşı, ona denk düşen bir mücadele hattı örülmezse, başarı elde etmek mümkün değildir.**

Can Atalay dahil politik tutsakların serbest bırakılması, faşizme karşı kararlı, ısrarlı ve uzlaşmaz mücadeleyle gerçekleşecektir.

Yeni kavga yılına MERHABA!

Bir yılı daha geride bırakıyoruz ve yeni kavga yılına "merhaba" diyoruz. 2023, savaşlar, katliamlar, krizler yılı oldu; hem dünyada, hem ülkemizde...

Yıllardır Ortadoğu'da süren savaş, Ukrayna-Rusya savaşı ile Avrupa'ya sıçramıştı. İkinci emperyalist savaştan sonra ilk kez Avrupa toprakları savaş alanına döndü. Yılın son ayları ise İsrail'in Filistin halkına dönük saldırılarına sahne oldu bir kez daha... Gazze ve Batı Şeria'ya sıkıştırılan Filistin halkı son yılların en büyük vahşetini, katliamını yaşadı, yaşıyor...

Bu sistemin insanlığa açlık, işsizlik, hastalık, savaş ve ölüm dışında bir şey sunmadığı ve sunamayacağı her geçen yıl daha net ortaya çıkıyor.

Özellikle ülkemizde Cumhuriyet tarihinin en katmerli hayat pahalılığı yaşanıyor. Halkımızı "asgari" yaşama mahkum ediyorlar. Yaşamı, sadece nefes alıp vermeye, yarı aç-yarı tok geçinmeye indirgediler. Şiddeti her yana yayarak toplumsal çürümeyi körüklediler.

Bütün bunlara rağmen işçi ve emekçilerin, ezilen halkların direnişi bitmedi, bitmeyecek... İşçiler ağır sömürü koşullarına karşı örgütlenmeye ve direnmeye devam ediyorlar. Patronların ve devletin saldırısı çok daha şiddetli olmasına rağmen, büyük bir kararlılıkla direnişlerini sürdürüyorlar. İşgal ve ilhak altındaki ezilen halklar, boyun eğmeyeceklerini bir kez daha gösterdi. Savaşla birlikte büyüyen göçmen ordusunun isyanı, başta Avrupa olmak üzere tüm dünyayı sardı.

Kısaca 2023, direnişler, isyanlar, eylemler yılı oldu aynı zamanda. Yıla damgasını vuran 6 Şubat depremi ise, devletin tüm kurumlarıyla birlikte nasıl çöktüğünü ortaya koydu. Buna karşın halkın yardımına ilk koşanların devrimci-demokrat kurumlar olduğunu, halkımızın paylaşım ve dayanışma duygularının tüm engellere rağmen sürdüğünü gösterdi.

Deprem dahil doğa olaylarının bir katliama dönüşmesine karşı tepkiler çığ gibi büyüdü. Kesilen ormanları korumak için halkımız ağaçlara sarıldı, günlerce nöbet tuttu...

2024'de bu direnişlerin, isyanların gücüyle giriyoruz. Emperyalist-kapitalist sistemin bütün vahşetine, kuşatmasına rağmen "büyük insanlığın" mücadelesi ve umudu sürüyor. Ozan'ın dediği gibi; "Büyük insanlığın toprağında gölge yok / sokağında fener/ penceresinde cam/ ama umudu var büyük insanlığın / umutsuz yaşamıyor."

Bu sistem halkın sadece ekmeğini suyunu değil, umudunu, hayallerini de çalmak istiyor. Buna izin vermeyelim!

Devrimler, umut üzerinden yükselir. İleriye atılan her adım, umudunu yitirmeyenlerin mücadelesiyle gerçekleşmiştir. İnsanlık tarihi bunun örnekleriyle doludur.

2024, umudun yeniden canlandığı, toplumsal mücadelenin yükseldiği, devrimlerin patlak verdiği bir yıl olsun!

Bu duygularla tüm işçi ve emekçilerimizin, ezilen halkların yeni kavga yılını kutluyoruz! İçeride-dışarıda tüm yoldaşlarımızın, dostlarımızın mücadeleye geçecek yeni yılı kutlu olsun!...

En güzel günler, uğrunda savaşanların, hak edenlerin olsun!...

30 Aralık 2023 - Proleter Devrimci Duruş

İşçi Emekçi Birliği'nden asgari ücret eylemleri

İEB, asgari ücret tartışmaları başladığı anda konuyu gündemine aldı ve bir eylemlilik süreci başlattı.

İlk olarak 5 Aralık günü İstanbul Tophane'de bulunan Çalışma Bakanlığı Bölge Müdürlüğü önünde eylem yapıldı. Eylemde yapılan açıklamada "asgari ücret tespit komisyonu"da işçileri kimsenin temsil etmediği; "Tespit komisyonu" adı altında bir tiyatro oyununun oynandığı; ücretlerin enflasyon karşısında eridiği, alım gücünün olmadığı belirtildi; "asgari ücret işçi sendikalarının belirlediği yoksulluk sınırının üzerinde olmalıdır" denildi. İşçilere emekçilere sefalet ücreti dayatıldığı, insanca bir yaşamın sosyalizmde olacağı vurgulandı. İşçiler emekçiler birleşik örgütlü mücadeleye çağrıldı.

İkinci eylem 16 Aralık günü Esenyurt'ta gerçekleştirildi. Esenyurt Belediye Meydanı'nda saat 14'te başlayan eylemde "İnsanca yaşamaya yetecek asgari ücret için mücadeleye" pankartı açıldı. Ajitasyon konuşmalarında, insanca yaşanacak bir ücretin ancak sokaklarda, fabrikalarda, meydanlarda mücadeleyi yükseltmekle mümkün olduğu belirtildi. Soğuk ve yağmurlu havaya rağmen, etraftan geçenler eylemi ilgiyle izledi.

22 Aralık'ta Mecidiyeköy'de yapılan eylem ise Cevahir AVM önünde saat 18.30'da başladı. Öncesinde meydanda yaygın ve kitlesele bildiri dağıtımı yapıldı. Eylemde "İnsanca yaşamaya yeten asgari ücret için mücadeleye" pankartı açıldı. Asgari ücretin belirlenmesinden önceki son eylem ve asgari ücret kampanyasının finali olan bu eyleme çevreden ilgi de büyük oldu.

Asgari ücretin 17 bin 2 TL olarak açıklanmasının ardından İEB bu defa 28 Aralık'ta protesto eylemi yaptı. Saat 18.30'da Kadıköy PTT önünde bulunan İEB bileşenleri eylem yerine iki koldan bildiri dağıtarak geldi. Saat 19'da Süreyya Operası önündeki eylemde "Sefaletle mahkum edenlere karşı, grev, işgal direniş" pankartı açıldı. Okunan açıklamada, asgari ücret zammının tamamen patronların çıkarının gözetilerek belirlendiği; bu ücret ile işçiler ve emekçiler için sefaletin daha da büyüyeceği belirtildi. İşçilerin ve emekçilerin örgütlenerek taleplerini kazanabileceği vurgulandı.

Ayrıca asgari ücret tartışmalarının sürdüğü haftalar boyunca, İEB bileşenleri merkezi yerlerde, metro ve metrobüs çıkışlarında, işçi havzalarında ve emekçi semtlerde yaygın bildiri dağıtımları yaptı, afişler astı.

Bir yılın ardından İŞÇİ EYLEMLERİNİN GÖSTERDİKLERİ

2023 yılını geride bıraktık. Burjuvazinin ekonomik-siyasi krizi derinleşti. Hayat pahalılığı had safhaya çıktı, alım gücü iyice azaldı. Buna karşın ücretler düştü, asgari ücret "ortalama ücret" haline geldi. İşçi ve emekçilere "asgari yaşam" dayatılırken, başta emekliler olmak üzere tüm halk "açlık sınırı"nın altında yaşamaya mahkum edildi.

Mayıs seçimleri sonrasında AKP-MHP yönetiminin hazırladığı "Orta Vadeli Program" (OVP), "İMF'siz IMF programı" anlamına geliyordu. "Vergiye tabana yaymak", "ücretleri hedef enflasyona göre belirlemek" gibi söylemlerle, saldırı politikaları hız kazandı. Patronların azami karını çoğaltmak için esnek çalışma biçimleri, taşeron sistemi yaygınlaştırıldı; teşvik, faizsiz kredi, vergi borçlarının silinmesi vb. kolaylıklar sağlandı. İşçilerin çalışma koşulları ağırlaştırıldı, ücretler düşerken çalışma saatleri uzatıldı, fazla mesailer normalleşti.

Ağır sömürü koşullarına karşı örgütlenen ve direnen işçileri ise, kapı önüne koydular. İşsizlik, başta sendikalaşmaya çalışan işçiler olmak üzere tüm işçi sınıfının üzerinde bir kılıç gibi sallanmaya devam etti.

Elbette buna karşı direnişler de büyüdü. Neredeyse toplumun tüm kesimleri, çalışma ve yaşam koşullarını iyileştirmek için sokağa çıktı, eylemler yaptı.

Her iş kolunda direniş ve eylem

Bu saldırılara karşı işçiler 2023 yılına eylemle başladı. Türkiye'nin neredeyse her yerinde, başta ücret zammı olmak üzere hak gasplarına, işten atılmalara, idari baskılara karşı eylem yaptılar. Metalden inşaatta, tekstilden hizmet sektörüne bir çok iş kolunda direnişler yaşandı. Şireci tekstil, Özak tekstil, Fedaş enerji ve Agrobay seracılık işçilerinin direnişi, öne çıkanlar oldu.

Bu eylemlerin bazıları sendikalar öncülüğünde gelişti, bazıları ise sendikasız işçilerin kendi inisiyatifleriyle oldu. Bazıları da eylem sürecinde sendikalarla bağ kurdu.

Belediyelerde ve metal sektöründe ek ücret eylemleri yaşandı. İnşaat işkolunda İstanbul Finans Merkezi başta olmak üzere birçok yerde, verilmeyen ücretler için eylemler yapıldı. Bazıları aynı gün sonlandı, bazıları iki-üç günlük süren direnişlerle bitti. Keza hizmet işkolunda motokuryelerin ücret eylemleri de ücretlere yapılan zamlardan sonra bitirildi. İBB'ye bağlı taşeron şirkette çalıştığı esnada işten atılan Ağaç AŞ işçisinin, aylara yayılan tek kişilik direnişi kazanımla sonuçlandı. "Taşerona kadro" yalanıyla belediyelerde çalışan onbinlerce işçi, gaspedilen hakları ve çalışma koşullarının iyileştirilmesi için Ankara İstanbul gibi illerde kitlesel eylemler yaptılar, yapmaya devam ediyorlar.

Trendyol depo işçileri, Agrobay, FEDAŞ ve Özak işçileri sendikalı oldukları için işten atıldılar, sendikalı olarak işe geri dönmek için direnişe geçtiler. Şireci'yi de ücret talepli direnişler arasında saymak gerekir. Şireci ve FEDAŞ işçileri haklarını alarak işe geri döndü.

2023 yılında işçiler fiili eylemler dahil, çeşitli mücadele biçimleriyle direndiler. Fakat işçi sınıfının en önemli silahı olan grevi yeterince devreye sokamadılar. Sadece ücretler için değil, sosyal ve siyasal haklar için de mücadeleyi yükseltmek gerekiyor. Ekmeği büyütmenin yolu özgürlükler için kavgadan geçiyor.

Özak işçilerinin direnişi devam ediyor.

Her direnişin, eylemin, sınıf mücadelesine kattıkları vardır elbette. Fakat Özak ve Şireci işçilerinin direnişine ayrıca değinmek gerekir. **Kürt illerinde yıllardır ulusal baskılara karşı mücadele ön plandaydı, sınıfsal yön geriye düşmüştü. Özak ve Şireci işçileri bunu değiştirdi.** Üstelik sadece patronların değil, mülki amirlerin, sarı sendikacıların, polis ve jandarmanın, hatta müftülerin saldırısına maruz kalmalarına rağmen, militan ve kararlı bir direniş sergileyerek sınıfın diğer bölüklerine de örnek oldular.

Mücadele biçimleri

İşçiler yıl boyunca çeşitli mücadele biçimlerini devreye soktular. Uzun süreli fabrika önü direnişler, sokak yürüyüşleri, merkezi yerlerde kitlesel eylemler, patronların evi ve diğer işyerlerinin önünde protestolar, bu patronlarla çalışan uluslararası markaların önünde eylemler, çatıya çıkma vb...

Agrobay ve Özak işçileri defalarca gözaltı, tazyikli su, biber gazına rağmen inatla direnişlerini sürdürdü. Dersim'de FEDAŞ işçilerinin üretimi durdurması, aynı zamanda sokak eylemleriyle geniş kesimlere duyurmaları önemliydi ve sendikalı olarak işe dönmeyi başardılar. Keza Birleşik Metal-İŞ'e bağlı Mata işçilerinin fabrika işgali gibi militan bir şekilde başlayan, fakat sendikacıların uzlaşmacı tutumundan dolayı kaybedilen direnişlerini de yazmak gerekir. Yüzlerce işçi işinden ve haklarından oldu.

Sonuç olarak, 2023 yılında işçiler fiili eylemler dahil, çeşitli mücadele biçimleriyle direndiler. Fakat **işçi sınıfının en önemli silahı olan grevi -FEDAŞ işçilerini ve kısmen de Özak işçilerini saymazsak- devreye sokamadılar.**

Sendikaların durumu

Sendikaların hali ise içler acısıydı. Konfederasyonlar ve ona bağlı sendikalar neredeyse hiçbir işçi eyleminde gözükmediler. Kendi faaliyetleri de olabildiğince sınırlıydı.

Sendikaların başına çöreklenmiş uzlaşmacı işbirlikçi sendikacılar "ücret sendikacılığı" bile yapmıyorlar.

Sendikaların olanaklarını tepe tepe kullanıyor, dolgun maaşlarıyla konforlu sendikacılık yapıyorlar. Onları sıkıştıran toplumsal mücadele ve işçilerin tabandan basıncı olmayınca, bu durumunu pervasızca sürdürüyorlar.

Türk-İŞ'te merkeze muhalif ve devrimci demokrat işkolu, şube ve başkanlar yok denecek kadar az. İstanbul Şubeler Platformu varlığını kağıt üzerinde koruyor, fakat pratik bir faaliyeti görünmüyor.

DİSK ise en kötü dönemini yaşıyor. Raporlar düzenlemekle yetiniyor. Yıl boyunca ortalıkta gözükmeyen DİSK, yılın sonuna doğru "vergide adalet" ve emeklilerle ilgili miting yapma gereği duydu. Bir de asgari ücretle ilgili, sembolik eylemler yaptı. DİSK yazılı metinlerinde bile "sınıf" yerine "insan hakları", "gerekli ücret" yerine "adil ücret" gibi kavramları geçiriyor ve ne kadar gerilediğini ortaya koyuyor.

Konfederasyonlar bu denli gerileyince, işçiler örgütlenme ihtiyacı duyduklarında bağımsız sendikalara yöneldi. **Yapılan eylem ve direnişlere bakıldığında, bağımsız sendikaların ağırlıkta olduğu görülür. Yanı sıra DİSK'e bağlı ama yönetiminde devrimci demokrat başkanların bulunduğu küçük sendikalar öne çıktı.** Trendyol, Agrobay, Şireci ve Özak işçilerin direnişlerine bağımsız sendikalar önderlik ettiler.

Yaşanan direnişlere baktığımızda (bağımsız veya değil) **sendikalara üye olan işçilerin direniş sonrası sendikadan uzaklaştıklarını görüyoruz. Ücret ve tazminatlarını aldıktan sonra sendikaya ilgi de bitiyor.** Kalıcılık ve süreklilik sağlanamıyor. Mücadelelerin ufkunu, ücretlerin ve tazminatlarının alınmasına kadar olunca, bu durumu doğal karşılamak gerekir. Ekonomik mücadeleyle sınırlı, işçilerin geri bilinciyle uzlaşan bir sendikal anlayış bu sonucu doğuruyor. Sendikal bilinçle beraber işçi sınıfının devrimci siyasal bilincini taşımada görülen eksiklik, sınıf mücadelesini de sendikaları da olumsuz etkiliyor.

Sonuç olarak

Hayat pahalı ücretler çok düşük. Ücret talepli eylemlerin öne çıkması doğal. Doğal olmayan, mücadelenin ücretlerle sınırlı olmasıdır. Ayrıca iş mahkemeleştirilene bakan bazı avukatlar "dava açar tazminatlarınızı alırsınız" diyerek, mücadelenin ufkunu sınırlı tutmalarına yol açıyor.

Oysa sadece ücretler için değil, sosyal ve siyasal haklar için de mücadeleyi yükseltmek gerekiyor. Örneğin işçi sağlığı ve güvenliğinin olmadığı bir çalışma alanında, ücretlerin yüksek olması bir şey ifade etmiyor. Sosyal-siyasal haklar mücadelesi, ücretlerin de güvencesidir aynı zamanda.

Ücretlerin yükselmesi ve gasp edilmemesi isteniyorsa, işçi ve emekçiler "ücretli kölelik düzeni"ni hedefe çakmalıdır. Ekmeği büyütmenin yolu özgürlükler için kavgadan geçiyor.

Özak Tekstil işçileriyle dayanışmayı yükseltelim!

Urfa'da sendikal hakları ve çalışma koşulları için mücadele eden Özak Tekstil işçileri jandarmanın saldırılarına karşı da direniyor.

11 Aralık günü işçiler jandarmanın coplu ve biber gazlı saldırısına maruz kaldı. BİRTEK-SEN Genel Başkanı Mehmet Türkmen'in de aralarında olduğu 100 işçi bu saldırıda gözaltına alındı. Ayrıca valilik de kanuna aykırı şekilde eylem yapıldığını söyleyerek işçiler hakkında adli işlem başlattı. Bazı işçiler aynı gün gözaltından bırakılırken, BİRTEK-SEN Genel Başkanı Mehmet Türkmen, 3 sendika yöneticisi ve 4 Özak Tekstil işçisi, 13 Aralık'a kadar gözaltında tutuldu, mahkeme de adli kontrol şartıyla serbest bırakıldılar.

13 Aralık günü (direnişin 17. gününde) işçiler yeniden saldırıya uğradı. Jandarma barikatı, bu kez OSB'nin (Organize Sanayi Bölgesi) girişine kurulmuştu. İşçilerin kararlı duruşu sonucunda OSB girişindeki barikat kaldırıldı, ancak fabrikaya giden yol da kapatılmıştı. Ara sokaklarda jandarma, tomalardan tazyikli gazlı su sıkarak işçilere saldırdı. **Saldırıda BİRTEK-SEN Genel Sekreteri Mikail Kılıçalp dahil 20 kişi gözaltına alındı. İşçilerle dayanışmak için orada bulunan EMEP Milletvekilleri Sevda Karaca ile İskender Bayhan da tomadan sıkılan gazlı suya maruz kaldı, yerlerde sürüklendi.** Gözaltındaki işçiler akşam serbest bırakıldılar.

İşçiler neden direniyor

Özak Tekstil fabrikası aslında DİSK'e bağlı Tekstil sendikasında örgütlüken, **pandemi döneminde patron DİSK'li işçileri ücretsiz izne çıkarmış; izin dönüşünde işçilere Hak-İş'e bağlı Öz İplik-İş'e üye olmayı şart koşturmuş.** Böylece patron yandaş Öz İplik-İş fabrikada yetkili sendika olmuş.

6 yılın ardından işçiler BİRTEK-SEN'de örgütlenmeye başladılar. İşçiler sürekli mesaiye zorlanıyor, mesai gece 3'te bittiğinde bile eve dönmek için yürümek

zorunda kalıyordu. Zaten kötü olan yemeklerden, kıl-böcek türü şeyler çıkıyor, yemek tabldotlarında köpeklere de yemek veriliyordu. Tuvalete gittiklerinde dakika tutuluyor, insanlık-dışı koşullarda çalışmaya zorlanıyorlardı. Beş yıllık çalışanlar bile asgari ücret alıyordu; üstelik fabrikada şiddet, hakaret ve mobbinge maruz kalıyorlardı. Kadınlar *"bizim adımız yokmuş gibi davranıyor, 'koroğlu körler, balık hafızalılar" diye bağırıyorlardı"* diyorlar. Hakaretler sadece patronlarla ya da müdürlerle sınırlı da değil; işçiler fabrikadaki muhasebecinin bile kendilerine hakaret ettiğini söylüyor. Mesailer öylesine yoğun ki, işçiler *"direnişe başladığımızdan beri güneş görüyoruz, öncesinde sürekli karanlık saatte işe gidip geliyorduk"* diyorlar. Dahası tazminatsız işten atma çok sık yapılıyor. Öz İplik-İş ise, ne insanlık-dışı çalışma koşullarını düzeltmek için, ne de işten atılanların haklarını almak için hiçbir şey yapmıyor.

Bu koşullarda işçiler, Ekim ayından itibaren sendikayı değiştirmek üzere harekete geçiyorlar. Bunun üzerine yöneticilerin saldırganlıkları da artıyor. İşçiler tek tek odalara çekilerek sendika ve fabrika yöneticileri tarafından tehdit ediliyor. Bu sürecin sonucunda **bir kadın işçi işten atılınca, 27 Kasım günü işçiler üretimi durdurarak direnişe başlıyorlar. Fabrikadaki 700 işçiden 500 kadarı direnişin içinde yer alıyor.**

Patronun tüm temsilcilerine karşı mücadele

Özak Tekstil direnişi, sermayenin devletle içiçeliğini de, devletin işçileri değil patronları korumak için varolduğunu da çok çarpıcı biçimde gösteriyor.

Direnişin başlamasından bugüne, Özak Tekstil işçisi birçok defa jandarmanın saldırısına uğradı, gözaltına alındı. **Bu saldırılarda, patronun jandarmaları yönettiğini, patronun yeğeni Hamit Akbalık'ın jandarmalara "sen oraya geç, sen burada dur" diyerek emir verdiğini gördüler.** Jandarma da oraya kimi korumak için gittiğini, kimin emrine uyması gerektiğini iyi biliyor!

İŞKUR da patronlar için çalışıyor. Yasalara göre, işçiler sendika değişikliği nedeniyle direnişteyken yeni işçi alımı yapılamaz. Ama direnişteki işçilerin çıkışı yapılmamışken, İŞKUR'un resmi kağıtları farklı bir firma içinmiş gibi düzenlenerek Özak Tekstil'e işçi alımı yapılıyor. İşçiler bunu öğrenince İŞKUR'la görüşmüşler ve üzerlerine gitmişler. İŞKUR geri çekilmek zorunda kalmış; ancak işçi alımlarının gizlice devam ettiği söyleniyor.

Valilik bir başka patron destekçisi. Özak direnişi başlayınca, valilik 29 Kasım-2 Aralık tarihleri arasında kentte 4 gün eylem yasağı ilan etti, kentin tamamında açık alandaki tüm etkinlikleri yasakladı. O süreçteki jandarma saldırılarında valiliğin bu yasağına uyulmaması gerekçe gösterildi; ama valiliğin yasaklama kararına gerekçe gösterilemedi. Elbette bu gerekçe, Özak patronunu korumaktı!

Dinin kitleleri yönetmede-uyutmada kullanılan en etkili yöntemlerden biri olduğunun çarpıcı örneklerinden biri de yaşandı direniş içinde.

Direnişin 11. gününde, henüz jandarma saldırısı başlamadan önce, işçiler yağın yağmurdan korunmak için, OSB içindeki caminin avlusuna girdiler. **İl müftüsü duruma müdahale ederek, işçilere camide bekleyemeyeceklerini söyledi.** İşçiler *"Bizi Allah'ın evinden de çıkarmaya çalışıyorlar"* diyerek bu duruma

tepki gösterdi.

Öz İplik-İş sendikası da "işbirlikçi" sıfatına uygun davrandı direniş boyunca. İşçilere dönük tehditleri işe yaramayınca, işçilerin aileleri ile görüşerek eylemi baltalamaya çalıştı.

Tomalar, coplar, biber gazları, gözaltılar, sendika başkanının tutuklanmasını isteyen savcılar, işçilere ve sendikacılara adli kontrol kararı veren hakimler de patronun çıkarları için harekete geçirilmişti. Devlet, bütün gücüyle ve tüm kollarıyla Özak Tekstil patronunu korumaya çalışıyordu.

Çünkü Özak Tekstil'de sendikal mücadele kazanıldığında, Urfa OSB başta olmak üzere bölgedeki bütün fabrikalarda kölelik koşullarında çalışan işçiler için örnek oluşturacak, diğer patronlar da işçilerin mücadelesi ile karşı karşıya kalacaktı. İkincisi, **Özak patronu AKP döneminde palazlanmış yandaşlardan biriydi.** Özak Global Holding'in temelini oluşturan Özak Tekstil, 3 fabrikada 5 bine yakın kişinin çalıştığı bir şirket. Sahibi Ahmet Akbalık, Türkiye İhracatçılar Meclisi'nin (TİM) Başkan Yardımcısı. Özak Global, AKP'li yıllarda üstüste aldığı teşviklerle palazlanmış, turizm ve gayrimenkul alanlarında ballı ihalelerle uçuşa geçen, Emek Sineması'nın yıkımını üstlenen Kamer İnşaat'ın yarı hissesine sahip, Erdoğan'ın ürettiği "Cumhurbaşkanlığı sistemi"nin propagandasını yapan, Erdoğan ailesini otellerinde ağırlayacak kadar yandaş olan bir şirket.

Patronlar Özak direnişini yenilgiye uğratmak için devletin bütün olanaklarıyla savaşıyorlar. İşçi ve emekçiler de bu direnişin kazanması için sınıf bilinciyle savaşımlı yükseltmelidir. Neredeyse gınaşırı saldırıya uğrayan, gözaltına alınan, dört bir yandan kuşatılmış olan Özak işçileri direnişlerini kararlılıkla sürdürürken, diğer alanlarda dayanışma eylemleri yükseltilmelidir.

13 Aralık günü Urfa Özak fabrikasının önünde işçiler saldırıya uğrayıp gözaltına alınınca, **İstanbul'da Deriteks sendikasının çağrısıyla biraraya gelen Belediye-İş, Gıda-İş, Liman-İş, DDSB, EMEP, TİP Avcılar'da dayanışma eylemi gerçekleştirdiler.**

15 Aralık günü, **İşçi Emekçi Birliği, Dev Yapı-İş, Dev Turizm-İş, DGD-SEN ve İnşaat-İş İktisadi Özak Tekstil fabrikası önünde "Özak Tekstil işçisi kazanacak!" şiarıyla eylem yaptı.** Aynı gün, "Özak Tekstil işçileri yalnız değildir!" diyen **Özel Sektör Öğretmenleri Sendikası, Enerji-Sen, İnşaat-İş, Katsa-Sen, DGD-Sen, Tekstil Güç-Sen, DİSK Gıda-İş, Taşeron-İş, Türkiye Yazarlar Sendikası, Otis, İnşaat Bir-Sen, Mağaza Market-Sen, KESK, TGS, Sosyal-İş, Genel-İş 2 No.lu şube işçileri Kadıköy'de eylem yaptılar.**

Dayanışma eylemleri çoğaltılmalı ve birleştirilmelidir. Patronlara geri adım attıracak bir güce ulaşmanın yolu buradan geçiyor.

Son dönemde direnen işçilere dönük jandarma saldırılarında ve gözaltılarda bir artış söz konusu. Agrobay Seracılık işçileri de birçok defa jandarma saldırısına uğradı, gözaltına alındı. İşçi direnişlerine dönük bu saldırılar, "sınıfa karşı sınıf" bilinciyle ve güçlü dayanışma eylemleriyle püskürtülmelidir.

Nurtepe'de "Can Atalay için özgürlük" eylemi

Milletvekili seçildiği halde hala hapiste tutulan Can Atalay'a özgürlük talebiyle, TİP Eyüp İlçe Örgütü 17 Aralık'ta Nurtepe Metro meydanında basın açıklaması yaptı. Saat 18'de başlayacak eylem öncesi halaylar çeken TİP üyeleri, "Yargıtay darbesine izin vermeyeceğiz, Can Atalay'a özgürlük" pankartı açtılar. Yapılan açıklamada Can Atalay'ın serbest bırakılmamasına tepki gösterildi, Yargıtay ile AYM arasındaki çelişkiler teşhir edildi. Can Atalay'ın serbest bırakılmamasının en büyük sebebinin ise Gezi korkusu olduğu vurgulandı.

Eylem sloganlarla sona erdi. Eyleme PDD, SYKP ve DEDEF destek verdi.

TTB'ye de “kayyım” saldırısı

Türk Tabipleri Birliği (TTB) Merkez Konseyi üyelerinin görevden alınması için AKP-MHP yönetimi tarafından başlatılan yargı sürecinde, 30 Kasım günü “kayyım” kararı çıktı. Ankara 31. Asliye Hukuk Mahkemesi’nde görülen davada, TTB Merkez Konseyi Başkanı Şebnem Korur Fincancı ile Merkez Konseyi üyelerinin görevden alınmasına, yeni bir yönetim atanmasına, yeni yönetimin 1 ay içinde Genel Kurul toplamasına karar verildi.

TTB Başkanı Fincancı duruşma sonrasında yaptığı açıklamada, *“Bu mücadele bitmez. TTB’den bizi sökülüp atmaya hiç kimsenin gücü yetmez”* dedi. TTB’nin X hesabından ise *“Eşitlik yoksa, özgürlük yoksa, demokrasi yoksa, adalet yoksa, sağlık yoksa; mücadele haktır! Ve mücadele, Türk Tabipleri Birliği’nin adıdır!”* denildi.

Fincancı’nın konuşması bahane edilmişti

2022 yılı Ekim ayında Şebnem Korur Fincancı bir haber kanalında yaptığı konuşmada; *“TC ordusunun Irak Kürdistanı’nda kimyasal silah kullandığına”* dönük görüntüler ve iddialar sorulunca, izlediği görüntülerde böyle bir ihtimalin bulunduğunu, konunun araştırılması gerektiğini söylemişti. Bu konuşmanın ardından AKP-MHP yönetimi Fincancı’ya dönük adeta bir linç kampanyası başlatmış; bunun üzerine Fincancı tutuklanmıştı. 2,5 ay tutuklu kalan Fincancı, “terör örgütü propagandası” yapmaktan 2 yıl 8 ay ceza verilerek şartlı tahliye edilmişti.

Fincancı’nın tutuklanması ve ceza alması sadece iç kamuoyunda değil, dışarıda da büyük bir yankı yarattı. Ve “kimyasal silah kullanımı” gibi bir konu, bu ceza üzerinden daha da gündemleşti. Bu nedenle verilen ceza AKP yönetimine yetmedi.

Erdoğan yıllardır, her türlü saldırıya rağmen TTB’nin muhalif tavrını kırmayı da, seçimlerle TTB yönetimini değiştirmeyi de başaramamıştı. Kimi zaman *“TTB kapatılsın”* çağrıları yaparak kamuoyu oluşturmaya çalışmışlar, kimi zaman *“adından ‘Türk’ kelimesi çıkarılsın”* demişlerdi.

Hukukçulara dönük de benzer bir kavga yürüten Erdoğan, “çoklu baro sistemi” saldırısıyla, barolar üzerinde hakimiyet kurmaya çalışmış, ancak “yandaş barolar” zayıf kalınca bu hedefine ulaşamamıştı. Başarsaydı, hekimler üzerinde de aynı saldırıyı gerçekleştirecekti. Bu koşullarda, mahkeme üzerinden kayyım saldırısı dışında bir seçeneği kalmadı.

Kayyım karşı topyekun mücadele

15 Temmuz 2016’da yaşanan darbe girişiminin ardından Erdoğan, darbeyi “Allah’ın lütfu” olarak gördü, her alanda pervasız saldırılara girişti. Darbe sonrasında OHAL döneminde yayınlanan KHK’larla başlayan kayyım saldırısıyla, 11 Eylül 2016 tarihinden itibaren Kürt kentlerindeki belediyeler hedefe çakıldı.

HDP’nin Ağustos 2020’de hazırladığı “Türkiye’de Kayyum Rejimi” başlıklı rapora göre, **toplam 95 DBP’li belediye kayyım saldırısına maruz kaldı. Kayyımla beraber, kamuda ve belediyelerde çalışan 15 bine yakın Kürt işçi ve memur, 300’e yakın muhtar ihraç edildi. 93 belediye eşbaşkanı, yüzlerce belediye meclis**

üyesi ve il genel meclis üyesi tutuklandı. Bu rakamlar, 2014 yılındaki yerel seçimlerin ardından 2016 yılındaki kayyım saldırısının sonuçlarıdır. 2019 yerel seçimlerinden sonra, kayyım terörü bir kere daha estirildi, HDP’nin kazandığı 63 belediyeden 51’ine el konuldu.

Kayyım saldırısı öncelikle Kürt belediyelerine dönük olarak uygulandı; ancak onlarla sınırlı değildi. **OHAL sonrasında Gülen Cemaati destekçisi bazı şirketlere de kayyım atanarak, kapsam genişletildi. 2021 yılında Boğaziçi Üniversitesi’ne kayyım rektör atandı. Keza muhalif gazete ve televizyonlar üzerinde kayyım sopası sallandırıldı.** Aralık 2020’de derneklere kayyım atanması için yasa meclisten geçirildi.

Belediyelerdeki kayyım saldırısı Kürt belediyeleri ile sınırlı kalmıştı; ancak kayyım tehdidi, tüm muhalif-ilerici-demokrat belediyeler üzerinde estirilirdi. **Muhalif belediyeler, “aman kayyım gelmesin” diye kendilerine otokontrol uygulamaya, kendi kendilerini sınırlandırmaya başladılar.** “Halkçı belediyecilik” politikasının birçok temel unsurları salt kayyım tedirginliği ile geri plana itildi.

Şimdi TTB’ye, üstelik de TTB yasasına aykırı bir biçimde kayyım atanması, saldırının yeni boyutunu gösteriyor. Artık meslek örgütleri de bu saldırının hedefinde!

Kayyım saldırısı, sadece kurumları değil, genel olarak toplumsal mücadeleyi ilgilendiren çok boyutlu bir sorundur ve öncelikli olarak ele alınmalıdır. Öyle ki, yerel seçimler anlamsızlaşmıştır; çünkü kazanılan her muhalif belediye kayyım tehdidi ile karşı karşıyadır. Sendikalar, dernekler, meslek örgütleri ayaklarından prangalıdır; AKP’nin sınırlarını zorladığında kayyım terörüne maruz kalabilirler.

Bu koşullarda kayyım saldırısına karşı topyekun mücadele dışında bir seçenek yoktur.

Yerel seçim politikamızı anlatırken, en başa “kayyım karşı mücadele”nin yazılması gerektiğini, yazılı ve sözlü olarak belirtmiştik. Bu dönemde, seçimlere ilişkin hiçbir vaat, kayyım karşı mücadeleden daha önemli ve öncelikli değildir. Çünkü hiçbir kazanım, hiçbir seçim başarısı garanti altında olmayacaktır. Bundan dolayı **seçim çalışmalarının ana eksenini kayyım karşı mücadele oluşturmali, kitlesel bir baskı yaratarak AKP-MHP yönetimi bu konuda sıkıştırılmalıdır.** Seçim öncesi, kayyımlara karşı direnileceği konusunda kitlelere güvence verilmelidir. Kazanıldığı taktirde yeniden kayyımla karşılaşıldığında ise, *“hiçbir mevzinin direnişsiz terk edilmeyeceği”* bakış açısıyla hareket edilmeli ve bu yaşama geçirilmelidir.

Benzer biçimde TTB’ye dönük kayyım saldırısı da direnişle karşılanmalıdır. Bu dönemin hak mücadelesinin en önemli unsurlarından biri, AKP’nin kayyım saldırısını direnişle püskürtebilmektir.

Emekli Aylıkları İnsanca Yaşanacak Düzeyde Olsun

Türkiye İstatistik Kurumu’nun (TÜİK) verilerine göre, memur emeklileri, aylıklarını Ocak 2024’ten itibaren ilk altı ay için yüzde 49.25 zamlı alacaklar. SSK ve Bağ-Kur emeklilerinin aylıkları ise yüzde 37.57 artacak. Yani memur emeklilerinden yüzde 10 civarında eksik alacaklar. SSK ve Bağ-Kur emeklileri her fırsatta memur emeklileri için yapılacak olan zammın kendilerine de yansıtılmasını dile getirdiler. Elbette istekleri bundan ibaret değildi.

Emekliler, taban aylık uygulaması, seyyanen zam, refah payı, enflasyon oranında artış gibi aldatıcı ve hiçbir kurala dayanmayan uygulamalardan vazgeçilmesi, emeklilerin kazanılmış haklarının gasp edilmesini perdeleyen bu türden uygulamaları istemediklerini dile getirdiler. Alanlarda, hesaplama sistemi olarak aylık bağlama oranlarının artırılması, milli gelir ve bütçeden pay verilerek aylıkların sürekli güncellenmesi gerektiğini haykırdılar. Açlık sınırının çok altında kalan asgari ücretin ise, asla emekli aylığı olamayacağını sürekli yinelediler. Uzun süredir asgari ücret, toplumun bütün kesimlerine ortalama ücret olarak dayatılıyor. Acemi işçi-emekçi ile ustalaşan işçi-emekçinin maaş ve aylıkları arasındaki farkı ortadan kaldıran bu uygulama, kitlesel bir yoksullaşma ve açlıkla yüz yüze kalmış bir toplum yaratıyor. İşçi ve emekçilerden çalışırken kesilen ödenekler sonucunda onlara yaşlandığında garanti edilen bir yaşam ise yok ediliyor. Yıllar içinde işinde ustalaşarak emekli olanlar, insanca yaşamalarına yetecek kadar bir aylık almayı ve yaşamlarını sağlıklı geçirmeyi isteme hakkına sahipken, onları yok ve yük sayan bir anlayışla karşılaşıyorlar. 2000’li yıllarda emekliler asgari ücretin yüzde 40 üzerinde aylık alıyordu, ikramiyeleri ile de bir ev sahibi olabiliyordu. Artık emekliler hem asgari ücretin çok altında aylık alıyorlar ve hem de aldığı aylık ev kirasına bile yetmiyor. Şu anda emeklilere “yoksuldu” demek de gerçeği ifade etmiyor. Çünkü açlık sınırının çok altında, adeta “ölüm sınırı”nda yaşamaya mahkûm edilmiş durumdalar. Bir yandan da hükümet yetkilileri, SSK ve Bağ-Kur emeklilerinin memur emeklilerinden daha az aylık almalarına neden olarak, sendikalarının olmamasını gösterebilecek kadar pervasız açıklamalarda bulunabiliyor.

Bütün emekliler yıllardır toplu sözleşmeli sendika hakkı istiyorlar. Anayasanın 51. ve 53. maddelerinde değişiklikler yapılarak, isteyen her toplumsal kesimin sendika kurmasının yolunun açılmasını dile getiriyorlar. Uluslararası tekellerin isteğiyle sermaye sahiplerini ihya eden Kamu Emekliliği Sigorta Sistemi’nden vazgeçip sosyal güvenliği ticarileştirenler, şimdi emeklileri türlü yalanlarla susturmaya çalışıyor. Fakat nafile! Emekliler, kendilerinin nasıl güvencesiz hale getirildiklerinin farkındalar ve örgütlenmek için çabalıyorlar. **Kurdukları sendikalar kapatılsa da toplu sözleşmeli, sendika haklarından, kamu emekliliği hukukundan ve kazanılmış emeklilik haklarından vazgeçmiyorlar.** *“Emekli aylıkları, emeklileri aşağılayan sadaka anlayışı ile değil, çalışılan süre, ödenen primler, aylık bağlama oranları hesap edilerek belirlenmelidir”* diyerek, alanlara çıkıyor, taleplerini haykırıyorlar.

Yükseköğretim Kalite Kurulu'nun Gösterge Değerleri Raporu'na göre **geçtiğimiz iki yılda 728 binin üzerinde öğrenci üniversiteyi bıraktı**. Okudukları üniversiteleri bırakan öğrencilerin sayısı ülkedeki 50 ilin nüfusunu geçti. Rapora göre en çok terk etme büyük şehirlerde yaşandı. 2022 yılında en çok üniversite terki 12 bin 121 öğrenciyle Ege Üniversitesi'nde yaşandı. Son iki yılda sadece İstanbul Üniversitesi'ni bırakan öğrenci sayısı 23 bine yaklaştı.

Öğrenciler artık büyük şehirlerdeki üniversiteleri tercih etmiyor, tercih ettiklerindeyse devletin yeterli yurt imkanı sağlamaması ve onları tarikat yurtlarına terk etmesi, kiralara pahalılığı, geçim şartlarının zorluğu gibi sebeplerle üniversiteyi bırakıp memleketlerine dönmek ya da iş hayatına atılmak zorunda kalıyorlar. Devlet işçi ve emekçi çocuklarına, gençlerimize okuma imkanı sağlayamıyor.

Tarikat yurtlarına itilen gençler türlü baskılarla baş etmek zorunda. Bu baskıları kaldıramayanlar intihar ediyor. Hasbeldade devlet yurduna yerleşebilmiş öğrenciler ise, her gün ölümlerle burun buruna geliyor. Neredeyse her hafta yurtlarda asansör düşmesi, zehirlenme vakaları yaşanıyor. Mevcut ekonomik kriz gençlerin arkadaşlarıyla sosyalleşmesini, bağ kurmasını, yalnız olmadığını fark etmesini ve eğitime odaklanmasını da engelliyor. Üniversite öğrencisi intiharları günden güne artıyor. Gençler devlet eliyle katlediliyor.

İşçi ve emekçilere olduğu gibi gençlere de insanca bir yaşam imkanı sunulmuyor. Bu koşullarda kolay yoldan para kazanma yollarına sapılıyor. Gençler arasında internet üzerinden kumar oynama, fuhuş, uyuşturucu gibi yozlaşmalar hiç olmadığı kadar artmış durumda. Bir nesil yok oluyor.

Üniversite okurken sunulmayan imkanlar mezun olunca hiç bulunamıyor. Açlık, yoksulluk, asgari ücretle çalışma, üniversiteden mezun olanları bekliyor. Kapitalizm insanlara asgari bir yaşam, yozlaşma, kölelik vad ediyor.

İnsanca bir yaşamın ancak ve ancak sosyalizmde mümkün olduğunu biliyoruz. **Çünkü sosyalizmde öncelikli olan insandır; insanın, insanlık onuruna yakışır bir yaşam sürmesidir.** Eğitimli, nitelikli, onurlu, namuslu, dürüst, burjuvazinin temsil ettiği her türlü yozlaşmayı aşmış yeni insandır, sosyalizmin insanı...

Yeni insanı yaratmanın sacayaklarından biri de eğitimidir. Kapitalizmin sunduğu eğitim,

Nitelikli eğitim için sosyalizm!

üniversitelerde gençleri öğüten, barınma imkanı bile sunamayan niteliksiz eğitimidir. Sosyalizmde ise üniversite eğitimi yaşadığımızın tam tersidir.

Ekim Devrimi sonrasında Bolşevikler iktidara geldiğinde Rus İmparatorluğu'ndan kalan 12 üniversite vardı ve istisnai haller dışında işçiler, köylüler bu üniversitelere giriş kapısı olan liselere bile alınmıyorlardı. **Ekim Devrimi'nin ardından temel ve yüksek eğitimin kapıları emekçi çocuklarına açıldı. Ücretsiz, anadilde, karma ve laik eğitim ilkesi benimsendi.** Bütün köylü ve işçi çocuklarına yüksek öğretim için olanak yaratıldı. 1918'de yüksek öğretim kurumlarına girişte alınan bütün harçların iptal edildiği ve 1918-1919 öğretim yılında önceden ödenmiş harçlar varsa bunların da iade edileceği açıklandı. İç savaş sürerken bile yüksek öğretim kurumları açmaya, üstelik de çarlık döneminde hiç önemsenmeyen yerlerde açmaya çabaladılar. Ancak yapılan, kapitalizmde olduğu gibi yalandan bir üniversite seferberliği değildi. Bu yüksek eğitim kurumlarının çoğunluğunu teknik ve mesleki okullar oluşturuyordu. **Mevcut şartlarda sanayide gelişmeye ve bu alanlarda meslek elemanına ihtiyaç vardı, bu da nitelikli eğitimi gerektiriyordu.** Kapitalist ülkelerde verilen üniversite eğitimi bu meslek okullarından mezun olan ileri işçilerin teknik bilgisine denk olmuyordu bile.

Bunların yanında yüksek öğretim parasızdı. **İstisnasız her öğrenciye burs, giyecek için ayrı bir burs ve barınma imkanı sağlanıyordu. Ders kitapları ücretsizdi** ve bu kitaplar üniversite kütüphanesinden öğrenciye veriliirdi, öğrenciler sene sonunda bu kitapları kütüphaneye teslim eder ve gelecek senenin kitaplarını alırlardı. Sovyetlerde 1936 yılında öğrencilerin %85'i devletten aldıkları burs ile hayatlarını idame ettiriyorlardı ve öğrencilikten başka bir işle meşgul olmuyorlardı.

Yüksek öğrenime üniversitede devam etmek isteyen genç işçi ve köylüler için, işçi fakülteleri vardı. Bu fakültelerde üniversiteye girmek isteyen genç işçi ve köylülere 3 yıl eğitim veriliyordu. İşçi Fakülteleri gündüzlü ve geceli olmak üzere iki çeşitti. Gündüz eğitimine devam edenler başka bir yerde işçi olarak çalışmazlar ve diğer yüksek öğretim kurumlarındaki öğrenciler gibi devletten burs alırlardı. Gece eğitimine devam edenler ise gündüzleri fabrikalarda çalışıyorlardı.

Sovyetler Birliği'ndeki yüksek öğretime ve bugünkü üniversite eğitimine baktığımızda, sosyalizmin ve kapitalizmin insana bakış açısı net bir şekilde ortaya çıkıyor. **Sosyalizm insanı yaşatmaya, olabileceğinin en iyisi haline getirmeye çalışırken; kapitalizm, üzerinden artı değer üreteceği ve sermayeyi zenginleştirmekten başka bir görevi olmayan ücretli köleler yaratıyor.**

Geleceğimizi kurtarmak için, insanca bir yaşam için, insanlığın temsil ettiği bütün nitelik ve erdemlerle donanmış yeni insanı; sosyalizmin insanı yaratmak için kapitalizmi-emperyalizmi ve yerli iş birlikçilerini yenmek zorundayız. Yaşam hakkımız mücadele gücümüz kadardır. Ya biz ve yaşanacak bir gelecek ya da onlar ve halklara vadettikleri ölüm!..

Eğitim tarikatlara teslim edilemez

Meclisteki bütçe görüşmeleri sırasında Milli Eğitim Bakanlığı'nın tarikatlarla protokol imzaladığı eleştirilerine karşı, Milli Eğitim Bakanı Yusuf Tekin *"Sizin tarikat-cemaat dediğiniz, bizim STK dediğimiz yapılarla toplansanız 10 tane protokolümüz vardır"* diyerek dayatılan gericiliği ve çocukların karanlığa sürüklenmesini savunmuştu.

Milli Eğitim Bakanlığı'nın sadece TÜGVA ile 56 ili kapsayan ve dini eğitim içeren protokol imzaladığı da ortaya çıktı. Buna diğer tarikat ve cemaatlerle imzalanan protokoller, yerelerde ilçe Milli Eğitim Müdürlükleri'nin imzaladıkları dahil değil.

Mesela 21 Kasım'da Konya İl Müftülüğü, Konya İl Milli Eğitim Müdürlüğü ve Cihannüma Derneği İl Temsilciliği arasında "Değer Gören, Değer Veren; Tarihinden Geleceğini İnşa Eden Gençlik" konulu "eğitimde işbirliği protokolü" imzalandığı ortaya çıktı. Sakarya İl Milli Eğitim Müdürlüğü'nün de Cihannüma Derneği'yle protokol imzaladığı öğrenildi.

Milli Eğitim Bakanı Yusuf Tekin, "STK" dediği tarikat-cemaatlerin çocukların "dağa çıkmasını" engellediğini ve bu tarikatlara duyulan rahatsızlığın sebebinin bu olduğunu da sözlerine eklemişti. Gerçekte ise tarikatlara karşı rahatsızlığın asıl sebebi, çok erken yaşlarda çocuk bilincinin tarikat karanlığı ile uyuşturulması ve çocukların tarikatlarda pervasızca yürütülen tecavüz, şiddet ve sömürü saldırganlığına teslim edilmesidir.

Milli Eğitim Bakanı'nın ne kadar gerici fikirleri ve icraatları olduğunu biliyoruz. Bize düşen çocuklarımızı bu gerici fikirlere teslim etmemek, bu fikirleri yayanlara karşı topyekun mücadele etmektir.

Doğa Koleji öğretmenlerinin mücadelesi sürüyor

Bütün zincir özel okullar gibi **Doğa Koleji de siyasal bağlantılarını kullanarak mevcut iktidarla yakın ilişkileri olan ve öğretmen emeğini gasp ederek büyüyen şirketlerden biri.** ‘Şirket’ diyoruz çünkü Doğa Koleji ve benzeri okullar veliyi ve öğrenciyi müşteri olarak gören, bünyelerinde çalışan eğitim emekçilerine asgari şartlarda yaşam imkanı sunarak zenginleşen ticarethane benzeri yapılar.

Doğa Koleji’nde sadece İstanbul’da 36 kampüste çalışan 2000’e yakın öğretmen, bir süredir haklı ve meşru talepleri için mücadele ediyorlar. Öğretmenler önceki eğitim yılında taleplerini yönetime iletmek için bireysel olarak mail attılar, ancak bir dönüş alamadılar. **2023 yılında ise Özel Sektör Öğretmenleri Sendikası çatısı altında bir araya geldiler ve tek tek değil birlikte haklı ve meşru talepleri için mücadele etmeye başladılar.** Yıl sonu yaklaşırken, kampüslerde öğretmenlerin talepleri belirlendi ve kampüslerden seçilen temsilciler vasıtasıyla bu talepler birleştirildi. Belirlenen talepler Doğa Koleji yönetimine mail atıldı, yine bir cevap alınamadı. Doğa koleji yönetimi, bünyesinde çalışan eğitim emekçilerinin taleplerini görmezden geldi. Yönetimin bu tavrına karşılık **öğretmenler belirli günlerde siyah giyinerek ve pazartesi-cuma günleri alkış eylemleri düzenleyerek yönetimin tavrını protesto ettiler.** Kampüs idarecilerinin bu protesto eylemlerine cevabı ise, *“hayırdır, hepiniz siyah giyinmişsiniz, matem mi var?”* şeklinde alaycı bir yaklaşım oldu. Özel Sektör Öğretmenleri Sendikası’nın Doğa Koleji Yönetimi ile görüşme çağrısına bir karşılık verilmedi ve Doğa Okulları Avrupa Bölge Koordinatörü, haklarını isteyen öğretmenlere *“zibidi”* diyerek hakaret etti.

Öğretmenler ise yılmadı ve haklı taleplerini bir kez de Doğa Koleji Genel Merkezi önünde haykırma kararı verdiler. Alınan bu eylem kararının üzerine, yönetimin isteği doğrultusunda tutum değiştiren kampüs idarecileri; öğretmenleri ikna odalarına alarak *“hakkınızda tutanak tutarız”, “diplomalarınızı yakarız”, “işten atarız”, “sözleşme zamanı görüşürüz”* gibi, patronlardan duymaya alışkın olduğumuz cümlelerle tehdit etmeye ve eyleme katılmaktan vazgeçirmeye çalıştılar. Haklarının bilincinde olan ve birleşmiş öğretmenleri vazgeçiremeyeceğini anlayan kampüs idarecileri ise, *“sözleşme döneminde yapmasaydınız keşke”* diyerek öğrenciyi ve veliyi müşteri olarak gördüklerini, yönetim için önemli olanın kazanacakları para olduğunu bir kez daha kanıtladı.

9 Aralık günü yoğun yağış altında Doğa Koleji Genel Merkezi önünde toplanan öğretmenler ve Özel Sektör Öğretmenleri Sendikası üyeleri haklı ve meşru taleplerini gür bir sesle yinelediler: *“Öğretmenine bir suyu bile çok gören, özel günlerde küfreden gibi banka hesaplarımıza 200 TL yatan, bordrolarımızda her türlü dolandırıcılığı yapıp bordrolarımızı bizimle paylaşmayan, öğretmene reva gördüğü açlık düzeyindeki maaşı da öğretmen çocuklarını paralı okutarak geri alan, bizleri rezil bir geleceğin kölesi yapmak isteyen Doğa Koleji patronlarından korkmuyoruz. Yaptığınız ayak oyunları, tehditler, baskılar, mobbingler mücadelemizi bitirmez; aksine daha da güçlendirir.”*

Basın açıklamasında süreç aktarıldı ve 2014 yılında özel sektör eğitim emekçilerinin elinden alınan Taban Maaş Hakkı için mücadele çağrısı yapıldı. *“Mücadele dersini öğretmenler verecek”, “Öğretmenler birlikte, birlikte güçlü”, “Öğretmenin birliği sermayeyi yenecek”* sloganlarıyla basın açıklaması sonlandırıldı ve temsili diplomalar genel merkez önüne atıldı.

Doğa Koleji Öğretmenlerinin haklı ve meşru talepleri ise şöyle:

- Değersizleştirilen öğretmen onurunun iade edilmesi
- Öğretmen “net ücretlerinin” asgari ücretin iki katı olması ve asgari ücret güncellemelerinin ücretlere yansıtılması
- Kurs ücretlerinin hakkaniyetli bir seviyeye çekilmesi
- Mesai dışında yapılan etkinliklerde (Hafta sonu çalışmaları, bayram vb. etkinlikler) yasal olan çift

mesai ücretlendirilmesine riayet edilmesi

- Personel çocuklarının eğitimlerinin kurum tarafından ücretsiz olarak karşılanması .

- Ders materyallerinin ve kurum cihazlarının temininin kurum tarafından karşılanması.

- Ders programı dışında girilen ek derslerin (etüt, ders doldurma vb.) ücretlerinin zamanında ve tam olarak yatırılması

- Bordronun -kanunda belirtildiği gibi- personele şeffaf ve her zaman açık olması.

- Sözleşmelerin asıllarının bir nüshasının öğretmene verilmesi

- Maaşların brüt üzerinden değil net hesabıyla sözleşmeye eklenmesi ve personelin yüzüne söylenen miktarla sözleşmedeki miktarın aynı gösterilmesi

- Çift kampüs çalışan öğretmenlerin maaşlarında hak ettikleri iyileştirmelerinin yapılması

- Resmi daire, hastane vb. işler için ders programlarında haftada bir gün “yarım gün” izinli sayılması

- Banka promosyonlarının öğretmenlere eksiksiz verilmesi

- Özel sağlık sigortası

- Servis desteği (makul saatlerde kalkış ve mesai saatine yakın okula varma)

- Su, çay, kahve gibi temel ihtiyaçların kurum tarafından karşılanması

Yeni yılda da Doğa Koleji gibi öğretmenlerin emeğini gasp eden, öğretmenlerin sırtından yükselen ticarethanelerde mücadelelerimiz artarak devam edecek. Patronların baskılarına boyun eğmeyeceğiz ve taban maaş hakkımızı geri alacağız.

Özel sektör eğitim emekçisi

Emeklilerin Ankara’da birleşik mitingi

Emekliler Dayanışma Sendikası, Tüm Emeklilerin Sendikası ve DİSK Emekli Sen’de örgütlenen binlerce emekli, Ankara Anıtpark’ta miting yaptı. Emeklilere destek veren kurumlarla miting alanında buluşarak, kırıntılarla avutulmayacaklarını hükümete bildirdiler.

Mitingin tarihi olan 10 Aralık, günlerce yürütülen yoğun emeğin adı oldu. Binlerce emekli ilerleyen yaşlarına, onca hastalıklarına aldırmadan yollara düştü. Türkiye’nin pek çok ilinden araçlar dolusu insan aktı Ankara’ya. Ve emekli dostlarıyla kucaklaştılar miting alanında...

Yolda ambulansla hastaneye kaldırılan, tansiyonu yükselen, yorgunluktan ayakta zor duran insanların kararlılığı vardı mitingte. Binlerce emekli “insanca yaşam istiyoruz” diye haykırdı. İlerleyen yaşlarına rağmen hala dinamizmini kaybetmemiş bir kuşağın, yok ve yük sayılamayacağını gösterdiler. Bu dinamizm yolu açmaya devam ediyor. Mücadele alanlarını terketmeyenler mutlaka kazanacaktır.

Mitingi organize eden sendika başkanlarının yanı sıra, DİSK başkanı Arzu Çerkezoğlu ve CHP Genel Başkan Yardımcısı Gamze Taşçier de konuşma yaptı. EDS Genel Başkanı Mahinur Şahbaz; *“Ekonomik krizi, savaşı ve sömürüyü baskı aracı olarak kullananlara, bizleri yoksullukla, zamlarla imtihan edenlere, hak hukuk tanımıyorsunuz demek için geldik”* diyerek sözlerine başladı. Haksızlığın ve adaletsizliğin bugüne kadar görülmemiş biçiminin yaşandığını söyleyen Şahbaz, kapitalist politikaların emekçilerin yaşamını alt-üst ettiğini vurguladı. Bu politikaların çürüme ve yozlaşmayı yarattığını belirttikten sonra, *“bu gidişata dur demek gerekir”* dedi. Emeklilerin en temel ihtiyaçlarını dahi karşılayamaz hale geldiğini söyleyerek, mücadeleyi büyütme çağrısıyla konuşmasını sonlandırdı.

Mitingte en çok atılan sloganlar; *“Sermayeye değil, emekçiye bütçe”, “Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç”, “Faşizme karşı omuz omuza”, “Yaşasın örgütlü mücadelemiz”* oldu. Emekliler Ankara’da *“biz kazanacağız”* diyerek güçlerini büyüteceklerini ve mutlaka kazanacaklarını ilan etmiş oldular.

Ekonomik krize karşı AKP çözüm(süzlük)leri

AKP döneminde ekonomi yönetme tarzı genel olarak “üretimi yoket-sıcak para ile refah yanıl-sa-ması yarat” olarak özetlenebilir. Sıcak para akma-ya devam ederken çok sorun değişmiş gibi görülen bu yönetme tarzı, ömrünü doldurduktan sonra, kitleler açısından daha ağır, daha yoğun ve sarsıcı bir ekonomik krizi beraberinde getirdi.

Bugüne kadar **Erdoğan’ın en önemli sıcak para kaynağı, kamuya ait kurum ve kaynakları-nın satışa çıkartılmasıydı**. Öyle ki AKP hükümet-leri döneminde yapılan özelleştirmelerin miktarı, TC tarihindeki toplam özelleştirme tutarını aşmıştı. (AKP’ye kadar olan dönemde özelleştirmeler-den elde edilen para 8 milyar dolar iken, AKP’nin işbaşına geldiği 2002 ile 2020 yılları arasında 60.4 milyar dolar olmuştu. Bu sürede 220 kamu kurulu-şu satıldı.) Ve *“sata sata bitirdiler”* sözü, ağızlara pelesenk oldu.

Mayıs 2023 seçimlerinin ardından, sıcak para arayışları yeniden hız kazandı. Maliye Bakanı Mehmet Şimşek ülke ülke gezerek para bulmaya çalıştı; ancak olmadı. Erdoğan’ın para arayışındaki en önemli hedefi ise Körfez ülkeleri oldu. Türkiye ekonomisi güven vermediğine ve kimse karşılıksız para vermeyeceğine göre, satacak kaynaklar da ustalıkla seçildi.

Mesela **bir futbol maçını sattı Erdoğan. Ga-latasaray ile Fenerbahçe arasında oynanacak “Süper Kupa” maçı Suudi Arabistan’a satıl-dı**. TFF (Türkiye Futbol Federasyonu) ile Suudi Arabistan Futbol Federasyonu arasında yapılan anlaşmaya göre, Süper Kupa finalini kazanacak tak-ım 2.8 milyon euro, kaybeden takım ise 2 milyon euro alacaktı. TC’nin kuruluşunun 100. yılında bu önemli maçın Türkiye topraklarında değil de Suudi Arabistan’da oynanmasına izin veren TFF’nin, devletin ve bu duruma karar veren diğer kurum ve kişilerin(!) ne kadar alacağına ilişkin ise açıklama yapılmadı.

Maçın Suudi Arabistan’da oynanmasına karşı yükselen büyük tepkilere rağmen bu karardan dönülmedi. Ancak takımların alana Atatürk’ü anan pankart ve formalarla çıkmak isteği, şeriatçı Suudi-lerin engeline takılınca; üstüne bir de sahada maç öncesi standart olan İstiklal Marşı’nın okunmaya-cağı duyurulunca, takım yöneticileri tavır koymak zorunda kaldılar. Sonuçta oyuncular maça çık-madı, maç fiilen iptal edilmiş oldu. Bu maç karşılı-ğında Suudilerden büyük para bekleyen Erdoğan ise, maçın iptaline ilişkin önce muhalefeti suçladı; *“Türkiye’nin çıkarlarına ilişkin açık bir sabotaj”* olduğunu söyledi, *“İslam düşmanlığı”*ndan sözetti.

Üstelik olay, Erdoğan’ın Suudilerle ilişkileri yeni-den güçlendirmeye çalıştığı bir dönemde gündeme gelmişti. **Erdoğan’ın Suudilerle yakınlığının bir nedeni, şeriatla yönetilen ülkelerle ideolojik bağlarının olması iken; diğer nedeni de devlet**

gelirlerinin yüzde 90’ını petrolden elde eden bu ülkenin parasal kaynaklarına duyduğu ihtiyacı. 2015’te başa geçen Suudi Kralı Selman ile Erdo-ğan arasındaki ilişkiler, bu tarihten itibaren hızla arttı, ekonomik ve askeri alanda güçlendi. Cihatçı çetelerin Suriye’deki savaşlarını organize eden AKP yönetimi, bu çetelerin finansmanı konusun-da Suudilerden destek alıyordu. 2018 Ekimi’nde Cemal Kaşıkçı’nın Suudi Arabistan’ın İstanbul kon-solosluğunda öldürüldüğü dönemde, ilişkiler mec-buren geriledi; ama Erdoğan’ın çabaları sayesinde kesilmedi. 2022 yılında Suudi Arabistan Veliaht Prensi Muhammed bin Selman Türkiye’ye geldi; 2023’te Erdoğan Arabistan’a ziyaret gerçekleştirdi. Bu ziyaretler, Suudiler için olduğundan daha fazla Erdoğan için önemliydi; Suudiler kadar önemli bir para kaynağını korumak, onlardan aldığı para miktarını artırmak istiyordu. Sonuçta Erdoğan’ın çabalarına rağmen oynanamayan Süper Kupa maçı, Erdoğan’ın Suudilerden maddi beklentileri konusunda, buzdağının görünen yüzüydü.

Birleşik Arap Emirlikleri’ne (BAE) enerji ala-nında verilen “kapitülasyonlar” da Erdoğan’nın satış listesindeydi. BAE’ye 2023 Temmuz ayında yapılan ziyarette imzalanan 50 milyar dolarlık “stratejik ortaklık çerçeve anlaşması”nın içeriği yeni ortaya çıktı. Meğerse imzalanan “stratejik ortaklık”, stratejik enerji kaynakları ile ilgiliymiş. **Bu anlaşma, Türkiye’nin yenilenebilir ve temiz enerji kaynaklarını (deniz-üstü rüzgar projele-ri, karasal rüzgar ve güneş enerjisi projeleri, hidroelektrik santral projeleri, şebeke ve iletim projeleri, termik santral projeleri) kurma-iş-letme hakkını BAE’ye veriyor ve bu yatırım alanlarını BAE dışındaki her ülkeye ve şirkete kapatıyor**. Tüm bu projeler, Türkiye tarafından BAE’ye ihalesiz, kayıtsız-şartsız teslim ediliyor; üstelik Türkiye projeler için finansman sağlamayı da taahhüt ediyor. Ruhsat, izin, ÇED raporu gibi konularda sağlanacak destek ve kolaylıklar da işin

tuzu-biberi olarak anlaşma-da yer alıyor. Üstüne bir de Maliye Bakanı Şimşek, bu kapitülasyon niteliğindeki peşkeş için BAE’ye *“minnet-tarız”* açıklaması yapıyor.

Erdoğan’ın her dönem bir şeyler satmayı başardır-bi bir başka Körfez ülkesi de Katar. Mesela 2015 yılında Katar, Türkiye’nin en büyük dijital yayın platformu Digitürk’ü, yasal boşlukları değerlendirerek satın aldı. Aynı yıl **Türkiye Katar’da askeri üs kurdu**. 2019 yı-lında Erdoğan, Sakarya’da

bulunan Tank Palet Fabrikası’nın yüzde 49 hissesini Katar’a sattı. Kasım 2020’de Katar, **Borsa İstanbul’un yüzde 10’luk hissesini satın aldı**. Aslında 2015 yılında Avrupa İmar ve Kalkın-ma Bankası (EBRD) ile Borsa İstanbul arasında imzalanan anlaşma ile, Borsa İstanbul’un yüzde 10’luk hissesini EBRD satın almıştı. Ancak ABD’de yargılanmış olan Halkbank eski yöneticisi Hakan Atilla, 2019 yılında Borsa İstanbul Genel Müdürü olarak atanınca, EBRD hissesini satarak bu alan-dan çekildi. Avrupa’nın sattığı hisseleri, Katar satın aldı. 2022 yılında Katar’da oynanan Dünya Kupası maçları için, yeterli personeli olmadığını söyleyen Katar, Türkiye’den 3 bin polis istedi.

Bunlar Katar’la ilgili ilk anda sayabileceğimiz, hepsi medyada uzun süre tartışılmış ve tepki toplamış satışlardan bazıları. Ancak belli ki Katar sermayesi, Erdoğan’ın her dönem öncelikli baş-vurduğu para kaynaklarından biri olmaya devam ediyor.

Parası da ekonomisi de “kara” olanlar Ülkelerin ekonomik tablolarını değerlendiren kurumlardan birisi, FATF (Mali Eylem Görev Gücü). FATF, “kara para aklama ve terörün finansmanında riski yüksek olan”, işbirliği yapmayan ve mücadele-de eksiklikleri bulunan ülkeleri, “uluslararası finan-sal sistemi tehdit ettiği için” tespit ederek listeleyen bir kurum. Bu başlıklara ilişkin en kötü durumda bulunan ülkeler, FATF’nin Kara Liste’sine girerken, riskli bulunan ülkeler de Gri Liste’ye alınıyor. İnter-pol, Dünya Bankası, Avrupa Merkez Bankası gibi kurumlar, bu listede mede FATF’ye veri sunuyor.

Türkiye Ekim 2021’den bu yana, FATF’nin Gri Liste’sinde yer alıyor. Yani FATF değeren-dirmesine göre Türkiye kara paranın aklan-ması ve terörizmin finansmanıyla mücadelede yeterince çaba göstermiyor. Aslında tüm veriler, Türkiye ekonomisindeki kara para varlığını ortaya koyuyor.

Mesela yeni patlak veren “fenomen skandalı”na bir bakalım. **Hiçbir vasfı-eğitimi-sermayesi olmayan gencecik insanlar, 2-3 yıl gibi kısa bir sürede devasa servetlere kavuşuyorlar; şirket-ler kuruyor, etrafa dolarlar-altınlar saçıyor, lüks otomobiller-villalarla “takipçileri”nin gözleri-ni kamaştırıyorlar**. Kaynağı belirsiz bu müthiş ihtişamın arkasında, kara para aklama faaliyetinin olduğunu görmek zor değil. Olay patladıktan sonra “fenomenler” tutuklanıyor, ama onlara bu parayı verenler de, bu paranın kaynağı da, arka plandaki kirlili ilişkiler de itinayla gözlerden gizleniyor.

Yine fonda “güzel kadın”ların rol aldığı bir başka kara para aklama örneği, “Fatih Terim fonu” örneğinde olduğu gibi saadet zincirlerin-de ortaya çıkıyor. Futbolcular başta olmak üzere bir kesim, yüzbinlerce dolarlık servetlerini, kayıt-sız-belgesiz, pastane köşelerinde çantalar içinde birilerine teslim ediyor ve yüzde 30-40’lara varan faizler bekliyorlar. Vaadedilen faizin “saadet zinciri” adı verilen Ponzi sisteminden geleceği açık, ama yatırılan anaparanın kaynağı nedir, bilinmiyor. Bu kadar serveti yasadışı bahislerden mi, yoksa kirlili alanlardan mı elde ediyorlar da, bankacılık siste-mine-kayda sokmadan yasadışı bir faizlin peşinden koşuyorlar, belli değil.

İçişleri Bakanlığı döneminde Soylu’nun bü-tün suçlularla fotoğrafları yayınlanıyordu. Ba-kanlık değiştikten sonra, Soylu’nun “ekibi”nin tasfiyesi tam gaz sürdü. Üstüste “çeteler çöker-tiliyor” (Gerçi bazı çetelerin çöktürüldüğü haberleri bir-iki ay arayla tekrar tekrar basında yer alıyor; nasıl oluyorsa!) çete liderleri yakalanıyor. Hatta **İnterpol tarafından aranan çete liderleri peşpe-şe İstanbul’da yakalanıyor, tutuklanıyor. Hemen hepsinin de, TC vatandaşlığı aldığı, TC pasa-portu taşıdığı ortaya çıkıyor**. Bir yaniyla, bu çete liderlerinin tek başına (ya da en fazla 2-3 kişiyle birlikte) yakalanması, aslında çetenin faaliyetlerinin sürmeye devam edeceğini, yapılan operasyonun “şov” olmaktan ileriye gitmediğini gösteriyor. Diğer yandan, **“ev alana vatandaşlık” kampanyaları ile, her ülkenin çetesinin, suçlusunun, kaçakçı-sının artık rahatlıkla “TC vatandaşı” olabildiği ortaya çıkıyor**. Ve belli ki, onların tüm yasadışı faaliyetlerinin Türkiye’de sürmesine göz yumuluyor.

Uyuşturucu ticareti ise son yıllarda Türkiye ekonomisinin en önemli gelir kalemi haline gelmiş durumda. Türkiye artık “dünya uyuşturu-cu trafiğinin merkezi” olarak tanımlanıyor. Dünya genelinde uyuşturucunun yüzde 80’i Afganistan’da üretiliyor ve dünya pazarlarına Türkiye üzerinden gönderiliyor. Keza Latin Amerika kaynaklı uyuşturu-cunun dünyaya dağılımı da yine Türkiye üzerinden yapılıyor. Ukrayna’daki savaş, Asya’dan Avrupa’ya uzanan uyuşturucu rotasının da Türkiye’ye dönme-sine sebep olmuş.

Avrupa Uyuşturucu ve Uyuşturucu Bağımlılığı İzleme Merkezi (EMCDDA), koronavirüs salgını sonrasında, Türkiye’de ele geçirilen eroin mik-tarının rekor düzeyde arttığını açıkladı. Rapora göre 2020 yılında Türkiye’de 13.4 ton eroin ele geçirilirken, 2021’de 22,2 tonu aştı. Latin Amerika kökenli kokainin Türkiye’de yakalanma rakamları da astronomik bir rekoru ifade ediyor. Türkiye’nin

resmi rakamlarına göre, 2014’te 393 kilo kokain yakalanmışken, 2021’de bu rakam 2.8 tona çıktı. Konuyla ilgili olanlar, **yakalanan her 1 kilo uyuşturucuya karşılık, 10 kilo uyuşturucunun yakalanmadığını be-lirtiyorlar. Yani 9 kilo yakalanmadan geçip gidiyor. Keza tonlarca uyuşturucu yakalanan operasyonlarda tutuk-lu sanık bulunmuyor**.

Türkiye’ye gelmek üzere Latin Amerika’dan yola çıkan bazı gemiler, yola çıkmadan önce ya da yolda başka ülkelerde yakalandığında, “alıcı”nın kim olduğu açıklanmıyor. Yakalanan uyuşturucu-nun kaynağına gidilmiyor, bu ticareti yapan, yardım eden, onay veren, göz yuman, pay alan hiç kimse açığa çıkmıyor. En başta Süleyman Soylu hak-kında dava açılması gerekirken, bu yönde hiç bir adım atılmıyor. Öyle olunca da uyuşturucu ticareti “normalleşerek” devam ediyor. Yakalanan birkaç kişinin ardından aynı çark, aynı biçimde dönmeyi sürdürüyor.

Ve bu çark, Türkiye’yi mafyaların, çetelerin, kara paraların, kara faaliyetlerin merkezi haline getiriyor.

Üretim ekonomisinden kara para ekonomisine Son 20 yılda ülke ekonomisi adım adım ve sis-temli biçimde çöktürüldü. **Tarım başta olmak üzere üretimden giderek uzaklaşıldı; en temel gıda ürünlerinde bile dışarıya bağımlı bir ekonomik yapı oluşturuldu**. Öyle ki Türkiye fındık, fıstık, kayısı, şeftali, incir gibi birkaç gıda kalemi dışında, tüm gıda ürünlerinde ithalat yapıyor. Buğday gibi stratejik bir tarım ürününde, Türkiye dünyada en çok ithalat yapan 3. ülke konumuna yükseldi.

Diğer taraftan, üretim eksikliği ile oluşan ekono-mik olumsuzluklar, ülkeye yoğun sıcak para girişi ile kapatıldı, görünmez hale getirildi. Başlangıçta özelleştirmeler sıcak para ihtiyacını büyük oranda karşılarken, özelleştirilecek kalemlerin azalması ve finanse edilmesi gereken kesimlerin çoğalması (sarayın devasa rakamlara ulaşan bütçesi, garanti ödemeli köprüler, havaalanları, hastaneler vb) yasal yollardan bu paranın tedarikini zorlaştırdı. O koşullarda yasadışı paraya duyulan ihtiyaç arttı. Mafyalaşma ve çeteleşme bu koşullarda güç kazandı.

Yanısıra, **2011’den buyana Suriye toprak-larında yürütülen savaş, bir başka yasadışı gelir kalemine dönüştü**. Kuzey Irak petrolünün ve Suriye’de IŞİD’in kontrolü altında olan petrolün Türkiye üzerinden yasadışı biçimde dünya pazar-larına gönderilmesi, önemli bir kara para kaynağı oluşturdu. Keza cihatçı çetelerin beslenip eğitil-mesi ve savaştırılması için, Suudi Arabistan başta olmak üzere Körfez’den ve Batılı emperyalistler-den gelen para ve silahlar da bir başka kara para kaynağını oluşturdu.

AKP yönetimleri, bu sürecin yasal dayanakla-rını da adım adım ördü. **2003 yılında, başa gelir gelmez, “nereden buldun” uygulamasına son verdi. Ardından 2008 yılında yurtdışında yerle-şik kişilerin bankalar vasıtasıyla döviz transfer etmeleri yasal hale getirildi**; yurtdışından birey-sel döviz kredisi kullanmak, kara para aklama yöntemlerinden biriydi. **2006 yılından bu yana, Türkiye’de “vergi cenneti” ülkelerin listesi ya-ynlanmadığı için, bu ülkelerle kurulan ilişkiler yasal olarak sürdürülebiliyor**. (Mesela Malta’da kurulan tabela şirketler üzerinden, Türkiye’den Çalık, Cengiz, Rönesans Holding gibi birçok kişi ve şirket, kara para aklayabiliyor) **13 yılda 7 defa “Varlık Affı” çıkartılan Türkiye’de, ülke içinde ya da dışındaki tüm kayıtdışı paranın vergisiz ve sorgusuz olarak kayda girmesi sağlandı**.

Oluşan tablo, Uluslararası Şeffaflık Örgütü’nün dünya genelinde hazırladığı Yolsuzluk Algılama Endeksi’nde de açıkça kanıtlandı. 2022 Ocak ayında yayımlanan tabloya göre, Türkiye 180 ülke arasında 101. sırada yer aldı.

Ekonomik krizin yükü emekçilere 2023 yılını, son 22 yılın en yüksek enflas-yonuyla kapattık. **Son iki yıldır asgari ücret, belirlendikten birkaç ay sonra açlık sınırının altına düşüyor. İşsizlik ve yoksulluk çığlaşa-rak büyüyor**. Gelecek belirsizliği, hangi düzeyde eğitim almış olursa olsun, tüm gençlerin en büyük sorunu. İşçi ve emekçiler, özellikle de genç işsizler, çok ağır çalışma koşulları altında açlıkla sınanıyor; yaşam savaşı veriyorlar. Milyonlarca emekli “ölüm sınırı”nda yaşama mahkum edilmiş durumda.

Bu koşullarda çaresizleşen insanların, çetelerin ve mafyaların ağına düşmesi, onlara insan kay-nağı oluşturması kolaylaşıyor. Hatta bazı kesimler için kaçınılmaz hale geliyor.

Oysa sadece ekonomik koşulların düzelmesine değil, insanca yaşam koşullarına da ihtiyacımız var. AKP yönetiminin önünü açtığı yolsuzluk ve çeteleşmeyle gelen ekonomik refah, aynı zamanda yozlaşmayı ve çürümeyi de beraberinde getiriyor.

Bu nedenle, **“insanca yaşama” hakkı müca-delesi, ekonomik koşulların düzeltilmesi kadar, siyasal-toplumsal koşulların düzeltilmesi ile de içiçe geçmektedir**. Laik-bilimsel-anadilde eğitimden işsizlik sorununun çözümüne, ücretlerin artmasından çalışma saatlerinin düşürülmesine kadar, her alanda topyekun mücadelenin yükseltil-mesinden başka çıkış yolu görünmemektedir.

Savaşın 3. ayında

İsrail-Filistin ve dengeler

Gazze'de savaş üç ayı geride bıraktı. 20 binden fazla Filistinli yaşamını yitirdi. Bunların üçte birinden fazlası çocuktu. Gazze'de halk elektrik, su, ilaç, gıda yokluğunda, İsrail bombardımanları altında, yıkıntıların içinde ve her an ölüm ihtimaliyle yaşamaya devam ediyor.

Arap ülkeleri Filistin'e sahip çıkmak zorunda kaldı

Savaşa başlarken Hamas'ın planlarından biri, savaşta Müslüman ülkeler-İsrail karşıtlığını oluşturmaktı. Ancak emperyalistlere bağımlı Arap ülkeleri, İsrail'i gerçekten zorlayacak tutumlar alma çabasına girmediler.

Savaş başladıktan bir ay sonra Suudi Arabistan'da Arap Birliği ve İslam İşbirliği Teşkilatı ülkelerinin zirvesi gerçekleştirildi. Aslında ayrı ayrı yapılması planlanan bu zirvelerde bir sonuç çıkmayacağı görülünce, Suudiler ikisine birlikte evsahipliği yaptı.

57 ülkenin katıldığı zirvede, İsrail'e karşı somut ve kayda değer bir karar çıkmadı.

İsrail'e zorluk çıkartacak en önemli tutum, ekonomik ambargo ve petrol ambargosu olacaktı. Ancak bu konudaki öneriler reddedildi. Suudiler zaten baştan, petrol yaptırımı uygulamayacakları konusunda ABD'ye söz vermişlerdi. **İkinci önemli yaptırım ise, Arap ülkelerindeki ABD askeri üslerinin, İsrail'e silah sevkiyatı ve destek için kullanımının önlenmesi olabildi.** Ancak topraklarında ABD askeri üssü

bulunan ülkeler (Suudi Arabistan, Katar, Irak, Ürdün, Umman, BAE, Bahreyn, Kuveyt) başta olmak üzere bu öneri reddedildi. En önemli iki konuda İsrail için rahat bir zirve oldu.

Yanısıra Arap ülkelerinin hava sahalarının İsrail'in sivil uçuşlarına kapatılması gibi nispeten geri bir teklif bile zirvede karşılık bulmadı. İsrail ile diplomatik, ekonomik, güvenlik ve askeri ilişkilerin dondurulması konusu ise tamamen geçiştirildi; hiçbir ülke İsrail'le ilişkileri donduracağı konusunda bir açıklama yapmadı.

Zirvede alınan tek karar, emperyalist kurumlar nezdinde İsrail'in saldırısını durdurma talebiyle görüşmeler yapmak üzere bir Arap komitesinin kurulması oldu. Yani savaş tümüyle kaderine terkedildi.

Batılı emperyalistlerle bağımlılık ilişkileri güçlü olan **Arap ülkeleri, bu olumsuz tabloya rağmen, yazılan sonuç bildirgesinde Filistin halkına karşı barbar ve insanlıkdışı katliamların kınanmasını geçirmek, Filistin davasına sahip çıkmak zorunda kaldılar.** Hamas saldırılarına temkinli yaklaşırken FKÖ'yü (Filistin Kurtuluş Örgütü) "Filistin halkının tek meşru temsilcisi" olarak ilan ettiler ve **Filistin sorunun yeniden "iki devletli çözüm" temelinde gündemlerine almak zorunda kaldılar.** Üstelik 7 Ekim saldırısı öncesinde İsrail'le yakınlaşma adımlarına ve Filistin konusunu rafa kaldırmaya hazırlanırken...

Batılı emperyalistler İsrail'in arkasında

ABD ve AB ülkelerinin "Ukrayna savaşı yorgunu"

olduğu bir dönemde, beklemedikleri yerde başladı savaş. Ve tüm dengeler tersine döndü.

Ukrayna savaşını başlatanın Putin olması, Batılı emperyalistlerin Ukrayna'yı desteklemelerinde bir meşruluk oluşturmuyordu. Ancak Gazze'de saldırıyı başlatan Hamas olmasına rağmen, işgalci İsrail için hiçbir koşulda meşruluk oluşturmak mümkün değildi. Zaten bu nedenle, kendi ülkelerinde yaşayan işçi ve emekçileri bile savaş yanlısı yapmayı başaramadılar.

İkincisi, Ukrayna savaşını kazanmayı elbette istiyorlardı; ancak kaybetmek de o kadar büyük bir sorun olmayacaktı. Batılı emperyalistlerin gözünde. Çünkü bu savaştaki asıl amaç, Rusya'yı oyalayarak dünyanın diğer bölgelerindeki sorunlara müdahil olmasını engellemektir. İsrail ise, ABD açısından yaşamsal bir öncelik taşıyor. Ortadoğu coğrafyasında İsrail, ABD'nin çok önemli stratejik çıkarlarını temsil ediyor.

Gazze savaşı başlamadan kısa süre önce, ABD'li yetkililer "Ukrayna savaşı NATO'nun mühimmat stoklarını tüketti" diye açıklama yapmıştı. Ancak İsrail'in başarısız olmasını göze alamazlardı.

Bu nedenle kendi silah stoklarını ve askeri güçlerini devreye soktular. İki ABD savaş gemisi Akdeniz'e konuşlandı hemen. Ortadoğu'daki ve Türkiye'deki ABD askeri üsleri de İsrail'e destek ve silah sevkiyatı için harekete geçirildi.

ABD'nin bölgedeki en önemli dayanaklarından biri de Erdoğan. Savaşın başında Hamas'ın saldırısına tepki gösteren Erdoğan, sonrasında iç politikada Filistin'i savunan, gerçekte ise İsrail'e her türlü yardımı yapan bir çizgi izledi. Bir taraftan şeriatçı bir içerikli "Filistin'e destek" mitingleri düzenlerken, gerçekte İsrail'e günde 7 gemi malzeme göndermeye devam ediyor.

ABD Dışişleri Bakanı Blinken, Türkiye'nin İsrail'e desteğini artırmak için 6 Ocak günü Türkiye'ye bir ziyaret düzenledi. Ardından geniş bir Ortadoğu ziyareti gerçekleştirecek olan Blinken, 7 Ekim'den bu yana 4. defa Ortadoğu ziyareti yapıyor ve İsrail'i güçlendirmeye çalışıyor.

Ortadoğu "Fatihi" Putin

Bu savaşta en büyük kazancı elde eden Rusya oldu. Öncelikle Ukrayna'yı destekleyen emperyalistlerin dikkati dağılınca, Ukrayna savaşında belli bir rahatlama elde etti. ABD ve Almanya, Kiev yönetimini "masaya oturma" konusunda daha fazla zorluyor artık.

Yanısıra, Ortadoğu'daki güç ve etkinliğini artırdı Putin. Mesela Suriye'de stratejik konumdaki Golan Tepeleri'ne bir askeri üs inşa etmeye başladı. Böylece hem bölgedeki askeri ve stratejik gücünü artıracak; hem de Suriye'yi İsrail saldırılarına karşı daha aktif korumaya alacak. Golan'daki Rus varlığı, İsrail ve ABD için büyük bir engel ve tehdit anlamına geliyor.

Putin'in Aralık ayı başında yaptığı Ortadoğu ziyareti de büyük önem taşıyor. Suudi Arabistan'da ve BAE'de (Birleşik Arap Emirlikleri) büyük ve şatafatlı gösterilerle karşılanan Putin, ABD'nin bütün tecrit ve dışlama çabalarına rağmen, bölge üzerindeki hakimiyetini koruduğunu gösterdi.

Hamas saldırılarını teşvik eden Rus emperyalizmi, ortaya çıkan tablodan memnun olduğunu gösteriyor. Mısır, İran, Suudi Arabistan ve BAE'nin, 1 Ocak 2024 itibarıyla BRICS'e (Brezilya, Rusya, Hindistan, Çin tarafından kurulan ve Çin-Rusya hegemonyasında olan ekonomik-siyasi-birlik) üyeliğinin onaylanması, Rusya'nın güç ve etkinliğinin bölgede daha da artacağı anlamına geliyor.

İşçiler ve emekçiler Filistin halkının yanında

İşçi sınıfı, dünyanın pek çok bölgesinden savaş protestosuyla ses veriyor. Pek çok ülkede İsrail'in katliamlarına finansal destek ve silah sağlayan kurumlara yönelik eylemler gerçekleştiriliyor. **Bazı ülkelerde ise, İsrail'e gidecek gemileri yüklemeyi reddeden işçi eylemleri yapılıyor.**

Kasım ayının ilk günlerinde, İngiltere ve İskoçya'da, İsrail ile bağlantılı Leonardo silah şirketinin önünde eylemler yapıldı. Kanada'da eylem alanı, yine İsrail'e silah lojistiği sağlayan INKAS şirketinin önüydü.

İstanbul'da Filistin'le dayanışma eylemi

Filistin'de işgale Son bileşenleri, İsrail Konsoloslugu önünde eylem yaptı.

Filistinli sendikalar 29 Kasım için "Filistin işçileri ve halkıyla dayanışma" çağrısı yapmış; Türkiyeli devrimci-demokrat kurumlar dayanışmak için eylem kararı almışlardı. Saat 19'da Levent metro çıkışında toplanan kitle, İsrail Konsoloslugu'na doğru yürüyüşe geçtiler. En önde Filistin bayrağı yer alırken, Türkçe, Arapça ve İngilizce "Gazze'de ablukaya son" yazılı pankart taşındı. Kurumlar eyleme flama ve dövizleriyle katıldılar. Yürüyüş sırasında İsrail'in katliamlarını protesto eden ve Filistin halkının direnişine destek veren sloganlar atıldı. Konsolosluk önünde yapılan basın açıklamasında, İsrail'le tüm ilişkilerin kesilmesi istendi; Filistin halkıyla gerçek dayanışmayı devrimciler, işçiler ve ezilen halkların gösterdiği belirtildi. Eylem dayanışmanın büyütülmesi çağrısıyla bitirildi.

Aynı saatte İzmir ve Ankara'da dayanışma eylemleri yapıldı.

İsviçre'de engellere rağmen...

İsviçre'nin Basel kentinde tüm yasaklamalara rağmen, 9 Aralık günü Filistin halkıyla dayanışma eylemi gerçekleştirildi. İsrail işgalinin protesto edildiği eylemde göçmen ağırlıklı yüzlerce kişi yer aldı. Klaraplatz'da biraraya gelen kitle şehir merkezine doğru yürüyüş yaptı. Bu yürüyüş sırasında tramvay yolu bloke edildi. ABD'nin ve AB ülkelerinin İsrail işgali karşısındaki tutumu teşhir edildi.

Filistin halkının yanında olduğunu haykıran sloganlarla, katliam ve saldırılar protesto edildi.

Basel'de 1 Aralık günü de hasta tutsaklara dayanışma ve cezaevlerindeki hak ihlallerini protesto eylemi vardı. PDD, Partizan, Bir-Kar, Dem-Kurd, Mücadele Birliği, TSP ve İDHF'nin örgütlediği eylem, hasta tutsaklara ve cezaevlerindeki sorunlara dikkat çekti.

İsrail'de inşaat sektöründe çalışan işçilerin yüzde 25'i (yaklaşık 90 bin işçi) Filistinli işçilerden oluşuyor. 7 Ekim sonrasında İsrail inşaat tekelleri, bu işçileri işten çıkartarak **Hindistan'dan 90 bin kişilik işçi grubu göndermesini istedi. Hindistan'da 9 sendika ortak bir açıklama yaparak, bu duruma tepki gösterdi;** Hindistan sendikal hareketinin Filistinli işçilerle dayanışma içinde olacağını belirtti.

Yine Kasım ayında, **İtalya USB'ye bağlı Taşımacılık İşçileri Sendikası ve Yunanistan'da ENEDEP-COSCO Liman İşçileri Sendikası, STEFENSON, PEMEN, PEEMAGEN Denizcilik Sendikaları**, kendi hükümetlerinden İsrail'e giden silah ve yardım sevkiyatlarının bir an önce durdurulmasını istedi. Ayrıca, **Belçika, İspanya ve İtalya'da liman işçileri, İsrail'e gidecek silahları yüklemeyeceklerini duyurdular.**

İngiltere-Londra'da Filistin'le dayanışma yürüyüş gerçekleştirildi.

Yunanistan'da PAME üyesi işçi sendikaları, Filistin halkına destek için Atina Havaalanı'nda eylem yaptı.

Türkiye'de 6 Kasım günü Ambarlı Limanı'nda "Filistin'de işgale son" platformunun yaptığı protesto eyleminin yanısıra birçok parti, sendika ve kurum, sevkiyatların durdurulması, İsrail ile ilişkilerin kesilmesi talebiyle protesto eylemleri gerçekleştirdi.

İşçi ve emekçiler, dünya halkları, İsrail'in katliamlarına karşı çıkıyor ve direnen Filistin halkının yanında olduğunu gösteriyor.

Hatta **İsrail askerleri bile, kendi hükümetlerinin savaş politikalarını onaylamadıklarını gösteriyor.** Savaşta arkadaşlarını kaybeden, yaralanan askerlerin, Netanyahu'ya tepki gösterdiği birçok görüntü basında yer aldı.

Filistin halkı yaşam hakkını savunuyor
Savaşın arkasındaki emperyalist hesaplar da, Hamas'ın gerici-şeriatçı kimliği de bir tarafa; Filistin halkı 7 Ekim'den bu yana özgür bir ülkede insanca yaşama hakkını savunuyor, İsrail vahşetine karşı direniyor. Üstelik İsrail'in Gazze'de yaşayanları Mısır'a, Batı Şeria'da yaşayanları Lübnan'a, Ürdün'e sürme çabasına rağmen, **kendi topraklarını terketmiyor, direnişin bir parçası oluyorlar.** Tam da bu nedenle İsrail ne zaman kara hareketine girişse, karşısında sivilleri buluyor. Tam da bu nedenle, savaşta en çok çocuklar ölüyor.

Özünde İsrail'den yana olan, Hamas'ı eleştiriyormuş gibi görünerek Filistin halkına mesafe koyan bazı liberal kesimler, savaş hakkında konuşmaları gerektiği zaman, sadece bu çocuk ölümlerini, rehinelere yaralanmalarını vb. gündeme getirerek, yaşananları bu çerçeveye sıkıştırıyor, İsrail'i salt bu noktadan eleştiriyorlar. Oysa **Filistin sorunun vahşeti, çocuk ölümlerinden ibaret değildir; Filistin halkının 1948'den bu yana yaşadığı işgal, işkence, katliam ve topraklarına el koyulmasıdır.**

Özellikle Batılı emperyalistler, kendi ülkelerindeki Filistin'le dayanışma eylemlerini engellemeye çalışırken, Hamas'ın İsrail'e verdirdiği kayıplardan, II. Emperyalist Savaş'ta yaşanan Yahudi soykırımından söz ediyorlar. Oysa bugün konuşulması gereken tek şey, İsrail'in vahşeti ve Filistin halkının direnişi olmalıdır.

Esat Oktay Yıldiran işkencecidir, katildir!

İzmir'in Buca ilçesinde valilik, bir okula "Esat Oktay Yıldiran" adını vermiş. Bu kararla, katilleri aklama, halk düşmanlarını koruma icraatlarına bir yenisi daha eklenmiş oldu. Çünkü adı bir okula verilen Esat Oktay Yıldiran, onlarca yurtseveri öldürmüş, binlercesine en insanlıkdışı işkenceleri yapmış bir katildir.

12 Eylül ve Amed zindanı

Diyarbakır Askeri Cezaevi, 12 Eylül yıllarında en ağır işkencelerin uygulandığı cezaevidir. **Kürt halkının ulusal kurtuluş mücadelesini yoketmek ve asimilasyon politikalarını uygulamak için bir odak haline getirilmiştir bu cezaevi. Esat Oktay Yıldiran da, bu vahşet politikasının simge ismidir.** Diyarbakır işkenceleri, Esat Oktay Yıldiran'sız düşünülemez, anlatılamaz.

Yıldiran 12 Eylül cuntasından birkaç ay sonra, 24 Şubat 1981'de bu özel görevle, Yüzbaşı rütbesiyle gönderildi Diyarbakır'a. Öncesinde varolan saldırı ve işkence politikaları, bu tarihten itibaren misliyle katlandı, en vahşi, en insanlıkdışı biçimlere büründü.

1980-84 tarihleri arasında 34 tutsak bu işkenceler sonucunda öldü, öldürüldü. Bazı kaynaklar, bu sayının 50'yi aştığını söylüyor. İşkenceler nedeniyle sakat kalanların, işkencede kalıcı hasar yaşadığı için sonrasında yaşamını yitirenlerin sayısı ise bilinmiyor. PKK'nin önderlerinden Mazlum Doğan, Kemal Pir, Hayri Durmuş gibi isimler, Diyarbakır'da şehit düşen isimler arasındalar.

İşkenceleri yaşayanların anlatımları ise, oradaki vahşeti gözler önüne seriyor. Bu vahşeti doğrudan yaşayanlardan biri olan HDP'li Ahmet Türk *"Beni çırpıp-lak soydular, 200 asker coplarla dövmeye başladı. Bu bir günlük bir şey değildi, her gün yaşıyorduk bunları"* diyor mesela.

Kürt siyasetçi Altan Tan, babası Bedii Tan'ın 45 gün boyunca dövüldüğünü, dışkı yedirilmesinin ardından yaşamını yitirdiğini anlatıyor.

Tutsakları, içeri girdikleri ilk gün lağım dolu bir hücreye atıyorlar mesela. Cezaevinin ilk katının ilk hücrelerini tamamen lağımla doldurmuşlar, bu lağımda saatlerce, bazen günlerce bırakıyorlar tutsakları. Çoğunu lağımın içine başaşağı sokuyorlar. Açlık, susuzluk, havasızlık yaşamın bir parçası olarak normalleştiriliyor.

Mahkemeye giderken dayak, dönerken dayak... Gece ani baskınlarla esas duruşa kaldırmak... Havalandırmaya çıplak çıkarılmak, buz üzerinde süründürülmek, copla tecavüze uğramak... Ve belki de en kötüsü, tutsakları birbirini dövmeye zorlamak... Tek ayağından zincire asmak ve bayılıncaya kadar askıda tutmak... Copla, zincirle, kalasla sınırsız falaka... Gece ani baskınlarda "ranza altı" komutuyla tutsaklar ranza altına girmeye zorlayıp; hepsi alta sığmadığı için, ranzanın dışında kalan kol-bacaklara copla-kalasla vurmak... Havalandırmada insan kulesi oluşturup "yıkıl" komutunun ardından tutsakların rastgele düşerken kırık-eziklerle yaralanması... Kadınlara dönük cinsel tacizin ise haddi hesabı yok.

Esat Oktay Yıldiran'ın "Co" adında bir Alman çoban köpeği var. Bu köpek de işkencelerin bir parçası.

Mesela tutsakların cinsel organını ısırmak üzere eğitilmiş. En küçük bir şeyde bile hemen saldırtılıyor. Tutsakların bu köpeğe de selam durması isteniyor.

İşkencede ölenlerin cenazesini almak bile mümkün olmuyor. Tabutlar, gece karanlığında asker tarafından defnediliyor. İşkenceyi ya da işkenceden ölümü mahkeme söylemeye çalışan tutsak, açıkça canını ortaya koyuyor; çünkü mahkeme dönüşünde kendisinin de ağır işkencelerle ölmesi sözkonusu.

Sadece fiziksel işkence değil, tutsaklara yapılan. Yüzbaşı Yıldiran, *"size öyle bir program uygulayacağım ki, buradan çıktığınız zaman kendinizi tanıyamayacaksınız"* diyor. Kendisinin *"5 No.lunun Allahı"* olduğunu ileri sürüyor. *"Türkçe bilmeyen tutuklulara bir gecede İstiklal Marşı, Andımız, Gençliğe Hitabe ezberletti"* diye anlatılıyor onun yaptığı işkencelerin ne kadar korkunç olduğunu ifade etmek için.

İşkencelerin bir hedefi mücadeleyi yoketmek ise, daha büyük hedefi Kürt kimliğini yoketmek. TC'nin en ırkçı, en şoven marşları tutsaklara ezberletilirken, Kürtçe konuşmanın cezası ölümcül dayaklar. Görüş kabinlerinde Türkçe bilmeyen ailelerin bile Kürtçe konuşmasının bedelini tutsaklar en ağır biçimde ödemekle karşı karşıyalar.

İşkenceye karşı Mazlum Doğan'ın Newroz ateşini yakması, ardından 17 Mayıs 1982'de Dörtler'in kendi bedenlerini ateşe vermesi, 14 Temmuz 1982'de başlayan ölüm orucunda Kemal Pir ve üç arkadaşının şehit düşmesi gibi eylemler, Diyarbakır'da yaşanan direnişin sembolleriydi.

Bu direnişler ve ailelerin anlattıkları, dışarıda tepkileri büyütünce Esat Oktay Yıldiran'ın tayini İstanbul'a çıkarıldı. Hakkında yapılan suç duyurularının hiçbirisi hakkında dava açılmayan, devlet tarafından özel olarak korunan Esat Oktay, PKK tarafından cezalandırıldı. **Diyarbakır'dan ayrıldıktan 4 yıl sonra, Ekim 1988'de İstanbul'da bir halk otobüsünde "Kemal Pir'in selamı var" diyen iki PKK'linin açtığı ateşle öldü.**

İşkencecileri aklayamazsınız

Diyarbakır işkencehanelerinde hedef Kürt ulusal kurtuluş hareketini yerle bir etmekti. Ancak yaşananlar, ulusal kurtuluş hareketinin yeni bir ivme kazanmasını sağladı. 1984 Eruh ve Şemdinli baskınlarının ardından, Kürt hareketi kitlesel bir yükselişe geçti.

Buca'da bir ilkokula bu işkenceci katilin adını verenler, yükselen tepkiler üzerine geri adım atmak zorunda kaldılar. Okula takılan tabela indirildi, isim değiştirildi.

Devletin hiçbir işkencesi halkların kurtuluş mücadelesini yokedemeyecek; hiçbir çabası işkencecileri aklamaya yetmeyecektir.

Gülistan Doku nerede?

Gülistan Doku, Dersim'de 5 Ocak 2020 günü ortadan kayboldu. Diyarbakırlıydı, Munzur Üniversitesi'nde öğrenciydi. Geçen dört yıl boyunca, tek bir kişi tutuklanmadı, şüphelilerin üzerine gidilmedi, soruşturma bir adım bile ilerlemedi.

Kadınlar kaybolmaz, kaybedilir-katledilir

Gülistan Doku'nun hikayesi, bu topraklarda katledilen, kaybedilen, plazaların pencerelerinden atılan, varile konularak yakılan, ıssız bir yerde toprağa gömülen diğer kadınların hikayelerine benziyor. Gençcecik yaşında yaşamdan kopartılıyor ve bir erkek, aleyhindeki bütün kanıtlara rağmen serbest biçimde hayatına devam ediyor.

2020 Temmuz ayında hazırlanan bilirkişi raporu, Gülistan'ın arkadaşı Zaynal Abarakov'un derhal tutuklanmasını gerektirecek ifadeler, görüntüler ve kanıtlarla dolu. Ama Z. Abarakov'un babası polis ve muhtemelen bu suça ortak. Tam da bu nedenle Z. Abarakov bir türlü tutuklanmıyor. Üstelik de soruşturma saptırılıyor. Bir intihar senaryosu hazırlanıyor, aylar boyunca dere boylarında, barajlarda arama çalışması yürütüldüğü söyleniyor; oysa gerçek bir arama çalışması bile yapılmıyor.

Bilirkişi raporuna göre; Z. Abarakov 4 ve 5 Ocak günleri iki gün üst üste Gülistan Doku'ya dönük alıkoyma ve tehdit suçu işlemiş. 4 Ocak günü yeni bir işe başlamış olan Gülistan, patrondan izin alarak Zaynal

kavga yaşandığını, Gülistan'ın çok korkmuş görüldüğünü belirtiyorlar. Ardından Zaynal araçla onu takip ediyor ve Gülistan'ı zorla araca bindiriyor. Bunların bir kısmı kamera kayıtlarında, bir kısmı ise tanık ifadesiyle ortaya çıkıyor. Keza o gece öğretmeninin evine giden Gülistan, olup biten her şeyi öğretmenine de anlatıyor. Ertesi gün Zaynal'ın çağırması üzerine Gülistan bir kafeye gidiyor, birkaç dakika kalarak yine hızla kafeden çıkıyor. Hemen arkasından koşan Zaynal tehditkar vücut hareketleriyle, dakikalarca Gülistan'ın gitmesini engelliyor. Bütün bunlar kamera kayıtlarında açıkça anlaşılıyor. Ve aynı gün Gülistan ortadan kayboluyor. Her sokağın, her caddenin, hatta bomboş dağların bile kamera ile kontrol altında tutulduğu Dersim'de, Gülistan bir anda buharlaşıyor.

Zaynal Abarakov'un, babasının, annesinin bugüne kadar verdiği ifadelerde, bu olayların hiçbirisi anlatılmamıştı. Keza kafe çalışanlarının ifadesinin de, kafede geçen zorlama-tehdit-alıkoyma olaylarını hafifletmeye dönük yalan ifadeler olduğu yine kayıtlarla ortaya çıktı. Zaynal, 5 Ocak günü Gülistan'ı gören son kişi olmasına rağmen gözaltına alınmıyor; o gün saat 16.00-19.00 saatleri arasında nerede olduğu tespit edilemiyor, telefonuna el konmuyor, telefonun HTS kaydı alınmıyor. Zaynal'ın o gün Gülistan'la saat kaçta, ne konuştuğu, Gülistan'ın son görüldüğü yer olan köprü civarında bulunup bulunmadığı araştırılmıyor. Zaynal'ın polis olan

Abarakov'un evine gitmiş, bir süre sonra kaçarcasına evden uzaklaşmış. Komşular sert bir

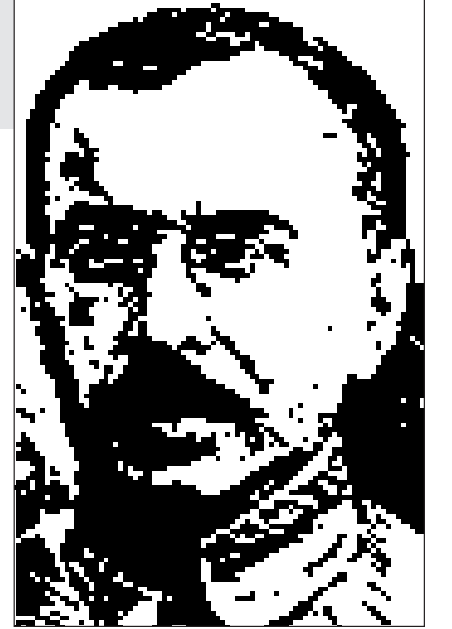
üvey babası Engin Yüce, o gün izinli; nerede olduğu ne yaptığı belli değil. Üstelik soruşturma, babasının görev yaptığı asayiş şube tarafından yürütülüyor. Apar-topar evlerini Alanya'ya taşıyan Zaynal için, yurtdışı yasağı konmuyor.

Sanık olması gereken kişi belli iken, soruşturma tamamen "intihar"a odaklanıyor; arama faaliyetleri de intihar olasılığına göre yürütülüyor.

Gülistan'ı kaçıran-kaybedenler elini kolunu sallayarak gezerken, onu arayanlar çeşitli biçimlerde cezalandırılıyor, yıldırılmaya çalışılıyor. Ailenin avukatı olan Ali Çimen hakkında, "soruşturmanın gizliliğini ihlal etmek"ten soruşturma açıldı; çünkü avukat, bilirkişi raporunda yer alan "suya düşen bir cismin olmadığı" ifadesini kamuoyuna duyurmuştu. Keza Gülistan'ın bulunması için yapılan eylemlere katılan öğrencilere de soruşturma açıldı ve yurttan atıldılar, bursları kesildi. Gülistan'ın annesi ve ablasının, Seyit Rıza Meydanı'nda yapmak istedikleri oturma eylemi, polis saldırısına maruz kaldı.

Bugüne kadar ailesi ve arkadaşları, Gülistan Doku için pek çok eylem gerçekleştirdiler. Ailesi Gülistan'ı aramaktan vazgeçmedi. Ancak kadın katilleri üzerindeki devlet koruması burada da devreye girmiş durumda. Etkili bir soruşturma yürütmek bir yana, "intihar" iddiasıyla "suç"u da ortadan kaldırmaya çalışıyorlar. Bugüne kadar kadın katillerinin hakettiği cezayı aldığı örnekler, güçlü ve etkili bir mücadele yürütüldüğü koşullarda ortaya çıktı. Gülistan'ın nerede olduğunu bulmanın tek yolu da, çok daha güçlü bir mücadele yürütmek olacaktır.

Mustafa Suphi ve 14 yoldaşı yaşıyor!

*Göğsümde 15 yara var!..
Saplandı göğsüme 15 kara saplı bıçak!
Kalbim yine çarpıyor,
Kalbim yine çarpacak!!!*

*Göğsümde 15 yara var!
Sarıldı 15 yarama
Kara kaygan yılanlar gibi karanlık sular!
Karadeniz boğmak istiyor beni,
Boğmak istiyor beni
Kanlı karanlık sular!!!*

*Saplandı göğsüme 15 kara saplı bıçak
Kalbim yine çarpıyor,
Kalbim yine çarpacak!..*

*Göğsümde 15 yara var!
Deldiler göğsümü 15 yerinden,
Sandılar ki,
vurmaz artık kalbim kederinden.
Kalbim yine çarpıyor,
Kalbim yine çarpacak!!!*

*Yandı 15 yaramdan 15 alev,
Kırıldı göğsümde 15 kara saplı bıçak...
Kalbim
Kanlı kızıl bir bayrak gibi çarpıyor,
Çar-pa-cak!*

Nazım Hikmet

Türkiye proletaryasının önderleri Mustafa Suphi, Ethem Nejat ve yoldaşları, 28-29 Ocak 1921'de Kemaalist burjuvazi tarafından vahşice katledildiler.

Mustafa Suphi, Türkiye komünist hareketinin ilk önderidir. Sinop'ta mahkum iken kaçtığı Rusya'da, savaş nedeniyle esir olarak tutuldu. Esir Türkler arasında örgütlemelere girişti. Çarlığa karşı yürütülen mücadeleye, ardından Bolşevik Partisi'ne katıldı. Teorik bilinci, usta örgütçülüğü, boyun eğmez ve fedakar yapısı ile yoldaşları arasında sivrildi. III.Enternasyonal'in Kuruluş Kongresi'ne katıldı. Doğu halkları, özellikle de Türklerin bulunduğu yerlerde propaganda ve örgütlenme çalışmalarında bulundu.

Temmuz 1918'de Türk Sol Sosyalistleri Kongresi, Moskova'da Mustafa Suphi önderliğinde toplandı. Burada alınan karar gereğince İstanbul, Ankara, diğer Anadolu illeri ve Bakü'den katılan delegelerle, 10 Eylül 1920'de Türkiye Komünist Partisi Kuruluş Kongresi Bakü'de yapıldı.

Mustafa Suphi önderliğindeki TKP, o günün koşullarına uygun bir program ve devrim stratejisine sahipti. Ulusal Kurtuluş Savaşını devrimle taçlandırmak istiyordu. Bu konuda Kurultay karar metninde; "Türkiye Komünist Partisi, ülkede emperyalizme karşı Ulusal Kurtuluş Savaşının derinleşmesine çaba gösterecek ve bu hareketin desteklenmesinin yanı sıra emekçilerin egemenliğinin kurulmasına çalışacaktır" denilmektedir.

Mustafa Suphi, Kongre'de belirlenen görev

doğrultusunda bir gönüllüler alayı ile yola çıktı. Fakat Azerbaycan'da yolları karşıdevrimciler tarafından tutulmuştu. Bir an önce Anadolu'ya ulaşmak düşüncesiyle daha dolambaçlı bir yoldan 14 yoldaşıyla birlikte (Ethem Nejat, Aşçıoğlu Bahaeddin, Kazım Hulusi, Kıraloğlu Maksut, Hilmioğlu İsmail Hakkı, Ahmetoğlu Hayrettin, Hakkı bin Ahmet Ali, Emin Şefik, Süleyman Tevfik, Manisalı Kazım bin Ali, Maria -M. Suphi'nin eşi-, Hatipoğlu Mehmet, Hacı Mustafaoglu Mehmet, Cemil, Nazmi bin İbrahim) gitme kararı aldı.

Mustafa Suphi ve yoldaşları, Kars'taki gösterişli karşılamadan sonra geçtikleri yerlerde hakaret ve saldırılarla karşı karşıya kaldılar. Geri dönme önerilerine Mustafa Suphi karşı çıktı ve ölümü göze aldığını söyleyerek yoluna devam etti. Trabzon'da zorla motorlu bir sandala bindirildiler ve arkadan gelen Kemalist burjuvazinin uşaklarının süngülü, bıçaklı saldırısıyla vahşice katledildiler.

Onbeşler, Türkiye komünist hareketinin ilk şehitleridir. Karadeniz üzerinde iki sınıf çarpıştı. Mustafa Suphi ve yoldaşları davamıza uygun bir yiğitlikle öldüler.

☆ 1 Ocak 1906- Moskova ayaklanması başladı

1905 Aralık ayında Rusya'da işçilerin Çarlık tarafından uygulanan baskılara karşı tepkileri büyümekteydi. 8 Aralık'ta 100 bin işçiyi temsilen işçi sovyetleri, grev kararı aldı ve uyguladılar. Ardından gerçekleşen ayaklanma, menşevik önderlerin pasifist tutumlarından dolayı yenildi. Lenin, ayaklanmadan çıkarılması gereken birinci dersin, "daha fazla silaha sarılmak" olduğunu tespit etti. Menşevik önderler ise silahlanmayı bir hata olarak gördüler. Bu ayaklanmanın deneyimini kuşanan Bolşevikler, 1917 Ekim devrimine giden süreci örmeye başladılar.

☆ 1 Ocak 1959- Küba devrimi

Fidel Castro önderliğindeki Kübalılar, ABD işbirlikçisi Batista diktatörlüğünü devirerek iktidarı ele geçirdi. Küba devrimi, dünya halkları tarafından coşkuyla karşılanırken, Latin Amerika'yı "arka bahçesi" olarak gören ABD'nin paniğe kapılmasına yol açtı. Devrimden sonra ABD, Küba'ya karşı sayısız provokasyonlar, sabotaj ve operasyonlar yaptı ama her defasında başarısızlığa uğradı.

☆ 1 Ocak 1949- Çin Halk Cumhuriyeti kuruldu

1921 yılında Komüntern'in yardımıyla Çin Komünist Partisi, Şanghay'da kuruldu. ÇKP, "komünist" adını taşımakla birlikte, gerçekte "köylü devrimcisi" bir çizgiye sahipti. 1931'de Japonya Mançurya'yı işgal edince, ÇKP işgale karşı köylü direnişini örgütlemeye başladı. Bu direniş, ÇKP'yi büyüttü ve kısa zamanda "kurtarılmış bölge"ler ilan edildi. 1949 yılında Mao önderliğindeki ÇKP, Çin devrimini gerçekleştirdi.

☆ 1 Ocak 1965- Filistin'de silahlı ayaklanma

1948 yılında İsrail tarafından işgal edilen Filistinliler, kendilerini pazarlık konusu yapan Arap işbirlikçilerinin pasif çizgisine karşı, örgütlenmeye başladılar. 1964'te El Fetih, silahlı eylemlere başlama kararı aldı. 1 Ocak 1965'te ise Ürdün nehrinin yatağını değiştirmek için İsraililerin yaptığı tesislere saldırarak ilk ateşi yakmış oldular.

☆ 4 Ocak 1991- Zonguldak madenci yürüyüşü

48 bin işçi adına yürütülen TİS sürecinin anlaşmazlıkla sonuçlanması üzerine, bir ayı aşkın süre direnen maden işçileri, 3 Ocak'ta yapılan genel grevin ardından Ankara'ya yürüyüş başlattı. Bolu Mengen'de jandarma barikadı tarafından engellendi. İşçilerin bu barikadı aşabilecek kararlılığı varken,

işbirlikçi sendikacılar eylemi bitirdiler. Bu yürüyüş '89 bahar eylemlerinin zirvesini de oluşturdu.

☆ 5 Ocak 1996- Ümraniye Cezaevi'nde katliam

Devletin saldırısı üzerine devrimci tutsaklar barikatlar kurdular. '96 ÖO şehidimiz Osman Akgün'ün ön saflarında yer aldığı eylemde DHKP-C militanları Rıza Boybaş, Abdülmecit Seçkin ve Orhan Özen ve Gültekin Beyhan şehit düştü.

☆ 6 Ocak 1969- Commer'in arabası yakıldı
"Vietnam Kasabı" olarak bilenen ABD büyükelçisi Commer, bir konferans için ODTÜ'ye geldiği bir sırada, öğrenciler makam arabasını ateşe verdiler. Commer, 19 Ocak'ta görevinden istifa etti ve Amerika'ya döndü. Bu eylem, gençliğin anti-emperyalist mücadelesinin simgelerinden biri oldu.

☆ 8 Ocak 1996- Evrensel gazetesi muhabiri Metin Göktepe gözaltında katledildi.

☆ 9 Ocak 1905- Rusya'da "Kanlı Pazar"

Çar'a dilekçe vermek için saraya yürüyen 140 bin işçinin üzerine ateş açıldı ve binlerce işçi öldürüldü. İşçiler bu yürüyüşe önderlik eden ve Çar'ın ajanı olduğu anlaşılan Papaz Gapon'un oyununa gelmişlerdi. Fakat bu olay 1905 devrimini tetikledi ve işçiler Papaz Gapon'u öldürdüler.

☆ 9 Ocak 2013- PKK'nin kurucularından Sakine Cansız ile kadroları Fidan Doğan ve Leyla Şaylemez, Paris'te bir MİT operasyonu ile katledildiler.

☆ 19 Ocak 2007- Hrant Dink katledildi
Agos gazetesinin Genel yayın yönetmeni olan

15 Ocak 1919- Spartakist önderler katledildi

II. Enternasyonal'in döneçlerinin başında gelen Alman sosyal demokratları, "vatan savunması" adı altında I. emperyalist savaşta kendi burjuvalarına destek verdiler. Savaşın ardından da Alman burjuvazinin yardımına koşup hükümete girdiler. Hükümete gelir gelmez ilk yaptıkları, işçi sınıfının önderlerine azgınca saldırmak oldu. 1919'da yükselen devrimci dalganın önüne geçebilmek için her yolu denediler. Rosa ve Karl işte böyle bir sürecin ardından katledildi.

Yılların birikimini taşıyan her iki önder de, Alman sosyal demokratlarının izlediği politikaları şiddetle eleştirerek savaşa karşı olduklarını açıklamışlardı. Sovyet devriminin gerçekleştiği o koşullarda Alman emperyalizminin de devrimle yıkılması, tüm dünya işçi ve emekçilerine yepyeni umutlar açacak, Sovyetler Birliği'nin dünya gericiliği karşısında tek kalmasını da önlemiş olacaktı. Ancak Alman devrimi yenilgiyle sonuçlandı ve sosyal demokrat hainler, Hitler'e iktidarı teslim ederek faşizmin Almanya ve dünya üzerinde azgın bir terör estirmesine zemin hazırladılar.

Her yıl milyonlarca kişi, Rosa Lüksemburg ve Karl Liebnec'i özlemle, sevgiyle anıyor. Sosyal demokrat hainler ise halkların nefretiyle tarihteki yerlerini aldılar.

Hrant Dink, yükseltelen şovenist kampanya sonucu katledildi. Cenazesi yüz binlerin katılımıyla gerçekleşti ve ölüm yıldönümünde binlerce kişi devletten hesap sormak için sokaklara aktı. Devlet göstermelik olarak katilleri yargılamak zorunda kaldı. Önce "Ergenekoncular"ın sonra da "FETÖ"çülerin üzerine yaktılar. Ve Hrant'ın katilini geçtiğimiz ay serbest bıraktılar.

☆ 21 Ocak 1980- Tarih direnişi

Öncü işçileri işten atarak faşist kadrolaşma yaratmak isteyen patronlara karşı, eyleme geçen işçilere polisler saldırdı. 50 işçi yaralanırken, 600 işçi gözaltına alındı. İşçiler bu saldırıya karşı fabrikayı işgal etti ve halkla birlikte direnişe geçti. Bu direniş ve işgal eylemi, sınıf hareketi açısından önemli etkiler bıraktı.

☆ 22 Ocak 1946- Kürtlerin ilk devleti "Maha-bad Kürt Cumhuriyeti" ilan edildi.

☆ 23 Ocak 1983- TKP-ML Hareketi militanı Ali Aktaş Adana Kapalı cezaevinde idam edildi.

☆ 28 Ocak 1963- Kavel direnişi

Fabrikada hak gasplarına karşı işçiler fabrikayı işgal ettiler. İşgal eylemine polisler saldırdılar. Direnişe halk da destek verdi.

☆ 29 Ocak 1983- Üçüncü Yol davasından yargılanan Ramazan Yukarıgöz, Ömer Yazgan, Erdoğan Yazgan ve Mehmet Kanbur İzmit'te idam edildiler.

Yerel yönetimler üzerine

Yerel seçimler yaklaşırken, yerel yönetimler konusu da yeniden gündemleşti. Yerel yönetimlere nasıl bakmak gerektiği, yerel seçimde kimin destekleneceğinden daha önemsiz bir konu değil. Aksine birincisinde doğru bir bakışa sahip olunmadan, ikincisinde doğru adımlar atılamaz.

Ne var ki, neredeyse her seçim döneminde asıl olarak hangi adayların belirleneceği, hangi partinin veya ittifakın destekleneceği öne çıkıyor. Yerel yönetimlere bakış açısı sorgulanmıyor, tartışılmıyor. Oysa yerel yönetimler konusu -diğer pek çok konu gibi- sınıfsal, ideolojik, siyasal farklılıkları içeren önemli bir konu. Fakat işin bu yönü genellikle es geçiliyor.

Sadece bu da değil.

Devrimci-demokrat adayların bugüne dek nasıl bir bakışa-çısıyla yerel yönetimlere talip olduğu, seçildikleri zaman nasıl bir yönetim sergiledikleri, neleri başardıkları, neyi-ne kadar değiştirebildikleri, nelerde eksik kaldıkları ve tabii ki, yeniden seçildiklerinde ne yapacakları, geçmişten olumlu-olumsuz ne tür sonuçlar çıkardıkları üzerinde de yeterince durulmuyor.

Oysa küçümsenmeyecek bir yerel yönetim deneyimi söz konusudur. '70'li yıllardan itibaren "halkçı-devrimci belediyeçilik" anlayışıyla işbaşına gelmiş ve bunu hayata geçirmeye çalışmış yerel yöneticilere ve yerel yönetim pratiğine sahibiz. Kimi dönemlerde çalıştaylar, seminerler vb. ile bu deneyimler aktarılmış, yazıya dökülmüş. Fakat son yıllarda bu tür çabaların azaldığını görüyoruz.

Daha önemlisi, bu alan da akademisyenlere terk edilmiştir. Akademisyenlerin çalışmaları elbette küçümsenemez, yararlanılması gereken kaynaklardır. Fakat aslolan işin öznelerinin, yerel yönetimlere talip olanların veya bizzat yönetime gelenlerin deneyimlerini genelleştirmesi, teori düzeyine yükseltmesidir. Komünist ve devrimcilerin yerel yönetimlere bakışının ortaya konması, burjuva-liberallerden reformistlere dek uzanan kesimlerden farkının net çizgilerle ayrışmasıdır.

Yerel yönetimler hakkında dergimizde bugüne dek pek çok yazı yayınlandı. Özellikle yerel seçimler döneminde yerel yönetimlere nasıl yaklaşılması gerektiği, somut durumda seçim yaptığımız, adayları hangi kriterler üzerinde destekleyeceğimiz vb. üzerine yazılar kaleme alındı.

Şimdi bazı temel noktaların altını bir kez daha çizme ihtiyacı duyuyoruz. Yerel yönetimler konusunda yanlış yaklaşımları, ham hayaller yayan yaklaşımları sergilemek, ML doğruları hatırlatmak istiyoruz. Dahası, yerel seçimleri, yerel yönetimler konusunda derinleşmenin zemini olarak değerlendirmek; sorunu ideolojik-siyasi boyutuyla, tarihsel evrimiyle ele almak, bu konudaki bilgileri tazelemek gerekiyor. Bunu yapmaya çalışıyoruz.

Yerel yönetimlerin, kentlerin kısa tarihi

Yerel yönetimlerin tarihi, kentlerin tarihidir aynı zamanda. Çünkü belediyeler, kentlerin oluşumuyla ortaya çıkan bir yönetim şeklidir. Kavram olarak "belediye" ilk kez 1789 tarihli Fransız kurucu meclisinde kullanılmıştır. 1835'ten itibaren ise, İngiltere'de belediye

tüzel kişiliği gelişmiştir.

Tabi ki burada kapitalizmin gelişimiyle birlikte bugünkü halini alan kentlerden sözediyoruz. Yoksa kentler, kapitalizm öncesine dayanan bir geçmişe sahip. Ve toplumsal dönüşümlerin bir ürünü olarak ortaya çıkıyor. İlk basit yerleşim birimlerinin, ilkel komünal topluma kadar uzandığını biliyoruz. Basit işbölümünden mesleklere ayrıştırılmış yeni toplumsal işbölümüne geçiş süreci, kentleri yaratırken; tüm baskı organlarıyla birlikte devletleri de ortaya çıkarıyor. Kent ve devlet, bu sürecin ürünü olarak doğuyor ve birbirlerini güçlendirerek gelişiyorlar.

İlk sınıflı toplum olan köleci toplum, kentlerin oluşumu bakımından da bir "milat" sayılır. Mısır, Mezopotamya ve İndüs vadisinde ortaya çıkan toplumsal değişiklikler "kentsel devrim" olarak niteleniyor. "Yeni kentler kapladıkları alan ve nüfus bakımından, eski yerleşim yerlerine oranla çok daha büyük ve kalabalıktır. Ayrıca bu kentler, -daha önemlisi- yeni bir toplumsal işbölümünü getirmekte, rahipleri, prensleri, profesyonel askerleri, birçok alanda uzmanlaşmış zanaatkarları ve memurları barındırmaktadır. Kent, bu işbölümünü yansıtır biçimde şekillenmekte, tapınak, saray, anıtsal mezar, atölye gibi yapılar ön plana çıkmaktadır. Kentler artık önceki kültürden çok farklı bir politik, ekonomik ve dinsel düzenin, yani "uygarlığın" merkezidir. İnsanlık, 'kentsel devrim' ile, 'ilkellik'ten 'uygarlığa', yani 'devletsiz toplum'dan 'devletli toplum'a geçmiştir. Kenti karakterize eden çizgiler her şeyden önce politiktir." (Demokrasi Arayışında Kent, Kürşat Bumin, Ayrıntı Y. sf. 22)

Sınıflı toplumların ortaya çıkışı, "demokrasi" kavramının da ortaya çıkarmıştır. 'Kentler demokrasinin beşiğidir' sözü, bu yönüyle yanlış değildir; fakat sınıflar mücadelesinde soyut bir demokrasi yoktur. Demokrasiden bahsedildiği zaman 'hangi sınıf için' diye sorulur. Çünkü bir sınıf için demokrasi, diğeri için diktatörlük anlamına gelmektedir. Onun için, ilkel komünal toplumda komün yaşantısını sürdüren kabilelerin, basit tarıma ve avlanmaya dayalı birbirine uzak yerleşim birimlerindeki yönetim ilişkilerini, "demokrasi" olarak değil, "ilkel komünizm" olarak nitelemek gerekir. Herkesin emeğine göre üretime katıldığı, herkesin ihtiyacı kadar pay aldığı bir sistemde, sınıflı toplumun bir ürünü olan "demokrasi"nin varolması zaten mümkün değildir. "Site kent" ya da "şehir devleti" döneminin yaşandığı köleci toplumda ise, "demokrasi"

Her seçim döneminde asıl olarak hangi adayların belirleneceği, hangi partinin veya ittifakın destekleneceği öne çıkıyor. Yerel yönetimlere bakış açısı sorgulanmıyor, tartışılmıyor. Oysa yerel yönetimler konusu sınıfsal, ideolojik, siyasal farklılıkları içeren önemli bir konu. Fakat işin bu yönü genellikle es geçiliyor. Dahası, devrimci-demokrat adayların yerel yönetim politika ve pratikleri, başarıları ve eksiklikleri, "halkçı-devrimci belediyeçilik" çalışmalarında çıkartılan sonuçlar yeterince aktarılmıyor, yazıya dökülmüyor, teori düzeyine çıkartılmıyor.

köle sahipleri içindir. Örneğin Atina'da 'tüm yurttaşların' bir meydana toplanarak kenti ilgilendiren kararlarla ilgili oy kullandıkları, "doğrudan demokrasi"yi yaşama geçirdikleri övülerek anlatılır. Fakat kölelerin, kadınların ve yoksulların o meydana alınmadığı, çünkü onların 'yurttaş' olarak kabul edilmediği gözlerden saklanır.

Kentlerin (ya da yerel yönetimlerin) özerk yönetimini "en iyi yönetim biçimi" olarak övenlerin üzerinden atladığı bir başka konu da, o dönemde kentlerin aynı zamanda devlet olmasıdır. Her kentin kendi sınırları, surları, kralı, ordusu, din adamı, ekonomisi, bayrağı vardır. Ve bu 'site-devlet'lerde yerel yönetim/genel yönetim ayrışması söz konusu değildir.

Bugünkü anlamda kentlerin ortaya çıkışı, feodal toplum dönemine denk düşer. Avrupa'da 10. yüzyılda ortaya çıkmaya başlamışlardır. Feodal ortaçağ kentlerinin etrafında kurulan bu kentler, feodalizmin bağrında doğmakta olan burjuva sınıfının ürünüdür. Burada yaşayan halk, geçimini çevre bölgelerden sağlanan gelirle elde ediyordu, basit bir tüketici konumundaydı. Ticaret ise olanaklı değildi. *"Gezgin tüccarlar, uzun yolculuklarında sığındıkları dinsel ve kale kentlerin etrafında yeni yerleşim yerleri kurmuşlar, ticaretin çektiği zanaatçılarla birlikte, buraları, kısa sürede zengin bir kente dönüştürmüşlerdi. Kentler, bu şekilde ticaretin ayak izlerinden doğmuşlardır."* (age, sf. 51)

Feodal krallıklar, topraklarına kattıkları küçük birimlerden vergi; savaş dönemlerinde ise asker almaktadır. Bunun dışında bu prenslikler, içişlerinde özgür bırakılmıştır. **Burjuvazi, kendi iç pazarını oluşturmak, yeni kapitalist devletin sınırlarını belirlemek istediğinde yerel yönetimlere belli özerklikler tanımak zorunda kalmıştır. Yerel yönetimler, uluslaşma sürecinde önemli bir rol oynamıştır çünkü.** Fakat kapitalizmin kentlerindeki özerklik, feodalizmin kentleriyle kıyaslanamayacak kadar kısıtlıdır. Zira devlet sınırlarını oluşturan burjuvazi, kentleri de daha fazla denetimine alma, doğrudan sömürme ihtiyacı duymuştur. Kentin demokrasisi ise, bütün sınıflı toplumlarda olduğu gibi, egemenler için demokrasidir. Burjuvazi için devlet ne kadar demokratikse, emekçiler için o kadar diktatörlük anlamına gelmektedir.

Buna karşın hem "kent"i hem de "demokrasi"yi, sınıfsal kimliğinden soyutlayarak ifade etmek, yerel yönetimleri, "halkın yönetime katılması" olarak sunmak, en hafifinden

burjuvazinin ekmeğine yağ sürmektedir. Çünkü, *"halkın yerel yönetime katılmasının, devlete bağlılığı ve güveni pekiştirdiği genellikle kabul edilmektedir."* (Yerel Yönetimler, Prof. Dr. Ruşen Keleş-Prof. Fehmi Yavuz, sf. 32, Turhan Kitabevi)

Kısacası, ortaçağın feodal üretim ilişkileri içinde kent, "özgürlük adalar"ı olarak ortaya çıkmıştır. Kapitalizmin gelişmesiyle birlikte kentin bu konumu tersine dönmeye başlar. Başlangıçta hammadde ve ulaşım olanaklarına yakın yerlerde kurulan manüfaktürler, (kapitalizmin ilk biçimleri) belli bir aşamadan sonra hem kendi etrafında kentleri oluşturmaya, hem de eski kentleri sanayi ile tanıştırmaya dönüştürmeye başlar.

Kapitalizmin ilk geliştiği yer olan İngiltere, kapitalist kentlerin de ilk olduğu ülkedir. 19 yüzyılda kapitalist kentler, üretimin, zenginliğin, modernliğin olduğu kadar, sefaletin ve açlığın kol gezdiği yerlerdir. Engels *"İngiltere'de emekçi sınıfının durumu"* adlı yapıtında, İngiltere'nin Manchester kentini anlatmakta ve onun bu "ikili özelliği"ne dikkat çekmektedir. **"İki kent" teriminin yayılmasında Engels'in bu yapıtında ortaya koyduğu tespitler büyük önem taşır.** Ayrıca Engels, bunun tasarlanan bir durum değil, kapitalizmin doğal sonucu olduğunu vurgulamıştır. Keza 1848 devrimlerinin bastırılmasıyla birlikte kentlerin, merkezi iktidarın asli mekanları olduğu net bir biçimde görülür. 1848, burjuvazinin ilerici misyonunu yitirdiği, gerici sınıf ve kesimlerle işbirliği yaptığı bir dönemeçtir aynı zamanda.

Sonuç olarak; bir yönetim aygıtı olarak belediyeler, kapitalizmin ortaya çıkardığı bir olgudur. Kentlerin üretimin ve ticaretin merkezleri durumuna gelmesiyle, burjuvazinin artan işgücü ihtiyacına bağlı olarak, kırdan kente yığılma başlamış ve bu kitlenin asgari kentsel hizmetlerini karşılama ihtiyacı doğmuştur. Bir başka ifadeyle sermayenin yeniden üretimi için belediyeler, kapitalizmin "olmazsa olmaz" kurumları haline gelmişlerdir.

Belediye sosyalizmi-yerel iktidar

19. yüzyıl ortalarından itibaren kentler sanayinin yoğunlaştığı yerler olarak öne çıkar. Bu durum devrimciler açısından kentlerde çalışmayı, kentleri esas almayı gerektiren bir nesnellik yaratır. **Üretici güçler kentlerde toplanmıştır çünkü. Kapitalizmin ortaya çıkardığı ve onu yıkacak olan önder güç, işçi sınıfı kentlerdedir.** Sömürüye, yoksulluğa, işsizliğe karşı mücadele, asıl olarak kentlerde verilmektedir. Kentlerin oluşumuyla birlikte ortaya çıkan işçi ve

19. yüzyıl ortalarından itibaren kentler sanayinin yoğunlaştığı yerler olarak öne çıkar. Bu durum devrimciler açısından kentlerde çalışmayı, kentleri esas almayı gerektiren bir nesnellik yaratır. Üretici güçler kentlerde toplanmıştır çünkü. Kentlerin oluşumuyla birlikte ortaya çıkan işçi ve emekçilerin yaşamsal sorunlarını çözmekle karşı karşıyadırlar. "Belediye sosyalizmi" bu koşullarda doğar. Belediye sosyalizmi, yerel yönetimlerin çoğunluğa dayanarak yönetilmesi, hizmetlerin belediye tarafından gerçekleştirilmesi, hükümeti temsil görevinin belediyelere verilmesi gibi ilkelere dayanmaktadır. Merkezi yönetimlerin yerelle müdahalelerinin sınırlanması ve yerel yönetimlerin görev alanlarının genişletilmesi gibi hedefler koymuşlardır.

emekçilerin yaşamsal sorunlarını çözmekle karşı karşıyadırlar.

"Belediye sosyalizmi" bu koşullarda doğar. 1870 yılında İngiltere'de ortaya çıkan, oradan tüm dünyaya yayılan bir akım olmuştur. Kapitalizmin ilk geliştiği yer olan İngiltere, kapitalist kentlere dair sorunların da ilk görüldüğü ve en vahşi haliyle yaşandığı ülkedir. "Belediye sosyalizmi" akımının orada doğmasının nedeni de budur.

Belediye sosyalizmi, yerel yönetimlerin çoğunluğa dayanarak yönetilmesi, hizmetlerin belediye tarafından gerçekleştirilmesi, hükümeti temsil görevinin belediyelere verilmesi gibi ilkelere dayanmaktadır. Fabian sosyalizminin temsilcileri olan Fransız Mourice Hauriou ile İngiliz Sidney Webb, bu ilkelerin oluşumunda etkili olan isimlerdir. Merkezi yönetimlerin yerelle müdahalelerinin sınırlanması ve yerel yönetimlerin görev alanlarının genişletilmesi gibi hedefler koymuşlardır. Yerel yönetimlerin merkezden özerk çalışmasını istemişler, hükümetlerin müdahalesinin yerelin özgürlüğünü kısıtladığını söylemişlerdir. Ayrıca **kentin sorunlarının çözümü için, halkın sendikalar ve kooperatiflerde örgütlenmesini savunurlar.**

Halk arasında "Gaz ve Su Sosyalizmi" olarak adlandırılan bu yerel yönetim anlayışı, bir yandan halkın temel ihtiyaçlarını karşılamaya, bir yandan da kapitalizmi geliştirmeye hizmet eder. Örneğin gaz kullanımının yaygınlaştırılması ile halkın gündelik yaşamı kolaylaşırken, sokakların aydınlatılmasıyla güvenlik ve denetim artmıştır.

1900'lerin başında İngiliz Fabian Topluluğu, "belediye sosyalizmi" fikrini teori düzeyine yükseltmiş, tüm dünyaya yayılan siyasi bir akım haline getirmiştir. **20. Yüzyıl, yerel yönetimlerin "altın çağı"dır adeta. O dönem tüm dünyada gelişen Marksizme karşı, burjuvazi "belediye sosyalizmi"nin gelişmesine göz yummuştur.** Çünkü Fabianlar, "özel mülkiyet"e karşı devletin kamusal hizmeti üstlenmesini, yerelerde ise bu hizmeti yerel yönetimlere bırakmasını savunmaktadır. Demokrasinin gelişmesini sağlamanın yolu olarak da yerellerin yetkilerinin gelişmesini, aşırı devletçi uygulamalara son verilmesini istemişlerdir. "Belediye sosyalizmi" ile yereldeki çalışma ve yaşam koşullarında iyileştirmeler sayesinde hem ekonomik hem sosyal fayda sağlanacağı pratikte de görülmüştür.

Engels, Fabianları üretim araçlarına ulusal değil, belediye düzeyinde el koymayı hedeflediği için eleştirir. Onları, *"devrimden korkan*

küçük-burjuvalar” olarak tanımlar. Lenin ise Engels’in görüşlerini esas alarak “belediye sosyalizmi”ne dair daha ayrıntılı açıklamalar yapar.

“Batıdaki burjuva aydınları, İngiliz Fabianlarına benzer biçimde, belediye sosyalizmini tam da sosyal barış, sınıflararası uzlaşma düşü kurdukları ve kamuoyunun dikkatini iktisat ve tüm devlet düzeninin temel sorunlarından, yerel özyönetimlerin küçük sorunlarına çekmeye çalıştıkları için, özel bir ‘eğilim’ derekesine yükseltmişlerdir. Birinci tür sorunlar alanında sınıf çelişkileri en keskin durumdadır, tam da bu alan, daha önce de söylendiği gibi, burjuvazinin sınıf olarak egemenliğinin temellerine dokunmaktadır. O nedenle, tam da bu alanda sosyalizmin kısmen gerçekleştirilmesi küçük-burjuva ütopyasının özellikle hiç şansı yoktur. Dikkatler yerel nitelikli küçük sorunlara -burjuvazinin sınıf olarak egemenliği sorununa değil-, bu egemenliğin temel araçları sorununa değil, bilakis burjuvazinin ‘halkın gereksinimleri için’ ayrılmasına izin verdiği üç-beş zavalı kırıntının harcanması sorununa çekilir.” (Lenin Seçme Eserler 3, sf: 253)

Devleti ele geçirmeyi değil de düzeltmeyi amaç edinen, merkezi iktidarı değil, yerelleri ele geçirmeyi hedefleyen bu reformist yaklaşım, sonraki yıllarda “sosyal devlet” anlayışının da temellerini oluşturur. Adı “belediye sosyalizmi”dir, ama merkezi iktidarı ele geçirmeden yerelerde “sosyalizm”in yaşama geçirilmesinin imkansızlığı sadece teorik olarak değil, pratik olarak da kanıtlanacaktır. Burjuvazi yerelde dahi çıkarlarına dokunan uygulamalara asla izin vermeyecek, sınıf egemenliğini her koşulda koruyacak ve hissettirecektir.

“Batıdaki ‘belediye sosyalizmi’nin en yüzeysel bilgisi bile, sosyalist belde meclislerinin... idare-i maslahatın biraz dışına çıkma yönündeki her türlü girişimlerinin, sermayeye birazcık saldıran her girişimin, daima, burjuva devletin merkezi iktidarının mutlaka kesin bir vetosunu beraberinde getirdiğini bilmek için yeterlidir” diyor Lenin. (age)

Kendi deneyimlerimizden de bunu biliyor, somut olarak yaşıyoruz. Fatsa ve Dikili örneklerinde olduğu gibi askeri operasyonlarla yoketme, belediye başkanlarını, meclis üyelerini tutuklama, işkence ve ölüme kadar uzanan saldırılar hafızamızda duruyor. Kürt illerinde kazanılan belediyelere kayyum atama ise, günümüzün yakıcı sorunu olarak varlığını koruyor. Keza Kürt belediye başkanları, meclis üyeleri hala hapiste...

Hal böyleyken “belediye sosyalizmi”ni çağrıştıracak şekilde “yerel iktidar” kavramını sıkça duyuyoruz. HDP dahil Kürt

Reformlar mücadelesi, Marksist-Leninistlerin önemseddiği, vazgeçilmez bulduğu bir mücadeledir. Ancak bunun hangi hedefle, nasıl yürütüleceği önemlidir. Yerel seçimlere “bağımsız aday”larla katılmak veya devrimci-demokrat adayları desteklemek, genel olarak savunduğumuz bir politikadır. Devrimci-demokrat adayların desteklenmesi, bu doğrultuda kurulan ittifaklara katılmak ise, döneme koşullara göre ele alınmalıdır. Dönem ve koşullar kadar, adayın kimliği, durumu, aday çıkaran kurumun seçim programı, vaatleri gibi pek çok etken devreye girer. Her devrimci faaliyetinde olduğu gibi, amaç-amaç ilişkisi doğru kurulmalıdır.

partileri, “önce yerelde, sonra genelde iktidarlaşacağız” dediler. Bir çok reformist parti de, “yerel iktidardan genele” anlayışıyla hareket ediyor ve bunu dillendiriyorlar. Engels ve Lenin’in “belediye sosyalizmi”ni açıktan mahkum eden görüşlerinden sonra bu kavramı kimse kullanmıyor, fakat onunla aynı anlama gelecek “yerel iktidar” veya “yerelde devrim” gibi kavramlar üretiliyor ve piyasaya sürülüyor. (*)

Kitlelerin özgürlük istemleri, sınıflı toplumların ortaya çıkışı kadar köklüdür. Bu istemler, doğal olarak çözüm yöntemleri konusunda arayışları da beraberinde getirmiştir. Bunları iki grupta toplamak mümkündür. Biri, emekçi kitlelerin yıkıcı gücünü egemenlerin saltanatına yöneltir; diğeri, sistemin özüne dokunmaksızın çeşitli biçimlerde yaşam alanları yaratmaya çalışır. Birincisi devrimci bir nitelik taşıyıp, tarihi değiştiren hareketler yaratmışken, diğeri kitleleri boş hayaller peşinde sürüklemekten başka bir işe yaramamıştır.

Burjuva devlet, daha büyük kayıplarla karşılaşacağını farkettiğinde, başka bir yöntem kalmadığını anladığı noktalarda, hareketi geriletmek, komünist ve devrimci örgütlerin kitle desteğini eritmek amacıyla, bazı hakları vermek zorunda kalabilir. Ancak kendi ‘iktidarını’ ortadan kaldıracak hiçbir adımı atmaz, atılmasına da izin vermez. Çünkü, burjuva devletin sınırları, çizildiği andan itibaren burjuvazinin iç pazarı olarak şekillenmiştir. Bu sınırlar içinde, ekonomik ve siyasi olarak kendi iktidarı dışında bir iktidara izin veremeyecektir. Burjuvazinin, ülke sınırlarına yayılmış iktidarını yok sayarak ‘yerel iktidar odakları’ kurma fikrini savunmak, bu nedenlerden dolayı dayanaksızdır, gerçeklikten yoksunluktur.

Kaldı ki, ‘yerel iktidar’ların kurulacağını iddia edildiği belediyeler, yönetim olarak burjuvazinin genel bürokrasi mekanizmalarına, gevşetilemez bağlarla bağlanmıştır. Her ülkede farklılıklar arz etmekle birlikte birçok yasa ve kuralla belediyeler üzerinde siyasi-ekonomik baskı ve denetim kurulmuştur. Dolayısıyla “yerel”de bile komünist ve devrimcilerin (veya ezilen bir halkın) “iktidarı”na izin verilmez. Elbette Latin Amerika

başta olmak üzere kimi yerlerde devrimci bir kitle hareketiyle ortaya çıkan ‘kurtarılmış bölgeler’ veya ulusal taleplerle yola çıkan hareketlerin, federasyon ya da özerklik elde etmeleri mümkündür. Ancak bunlar, ‘merkezi devlet’ten kitlelerin devrimci gücüyle koparılmış, elde edilmişlerdir. Reformist partilerin seçimlerle elde edilen ‘yerel iktidar’ anlayışından farklıdır.

Sonuç olarak devrimci-halkçı belediye yönetimlerini “yerel iktidar” olarak tanımlamak veya örtük biçimde “belediye sosyalizmi”ni savunmak, kitleleri aldatmaktır. Tarihsel olarak da kanıtlandığı gibi “belediye sosyalizmi” adıyla yapılanlar, kapitalizmin vahşi uygulamalarını törpülemekten, halkın yönetime katılımını arttırmaktan, yerel düzeyde bazı iyileştirmelerden öteye gitmemiştir. Lenin’in de belirttiği gibi “devletin yapısına dokunan her şey, ‘belediye sosyalizmi’nin çerçevesi dışına çıkar.”

“Belediyeleştirme, -Menşeviklerin kökten yanlış anlayışının tersine- sınıf mücadelesini genişletip şiddetlendirmez, bilakis tam tersine köreltir. O bunu merkezi iktidarda tam demokrasi olmadan yerel demokrasiye izin vererek de yapmaktadır. O bunu ‘belediye sosyalizmi’ düşüncesiyle de yapmaktadır, çünkü bu burjuva toplumda ancak sınıf mücadelesinin büyük yolu dışında, sadece, burjuvazinin kendisinin sınıf olarak egemenliğini koruma olanağını kaybetmeksizin alttan alabileceği, uzlaşabileceği küçük, yerel, önemsiz sorunlarda mümkündür.” (Lenin, age sf: 256)

“Belediye sosyalizmi”, Ekim Devrimi’nden itibaren tüm dünyada gelişen Marksizm-Leninizm’e karşı, reformizmin en önemli akımlarından biri haline gelmiştir; ardından “barışçıl devrim” teorisiyle yerellerden çıkarak parlamentoda çoğunluğun kazanılmasıyla merkezi iktidara sahip olunacağı gibi bir hayale evrilmiştir.

Sosyalizmin tüm dünyada yayılmaya başladığı, dünyanın üçte birinin “sosyalist blok”a dahil olduğu ikinci emperyalist savaş sonrasında ise, egemen sınıfların sosyalizm tehdidine karşı “belediye sosyalizmi”ni veya ondan kaynağını alan “sosyal devlet” anlayışını teşvik etmesi anlaşılır bir durumdur. Halkın yükselen mücadelesinin devrimlere yol açmadan reformist biçimlerle düzen-içine

* Esasında “iktidar” kavramı sadece yerelde değil, genelde de yanlış kullanılıyor; sınıfsal özü gözden kaçırılıyor. Hükümetle iktidar ya da hükümetle devlet aynı şeylermiş gibi ifade ediliyor. Devrimci hareketlere kadar sirayet eden çarpık bir görüş bu. Örneğin “AKP iktidarı” deniyor. İktidarın egemen sınıfların -işbirlikçi burjuvazi ve büyük toprak sahipleri- elinde olduğu, düzen partilerinin sadece “yürütme aygıtı” görevini üstlendiği ve geçici olduğu gözardı ediliyor. Aynı şekilde her hükümet değişikliği “iktidar değişikliği” olarak addedilince, seçimle “iktidar” değişebilirmiş gibi bir yanılsama yaratılıyor. Oysa “devrim” dışında “iktidar değişikliği” mümkün değildir.

hapsolması, elbette çıkarlarına uygun düşer. Özellikle Avrupa ve ABD’de “belediye sosyalizmi”nin yayılması bununla bağlantılıdır.

Fakat “sosyalist blok”un yıkıldığı ‘90’lardan itibaren her alanda olduğu gibi, yerel yönetimlerde de kazanılan haklar budanmış, merkezi otoritenin yereller üzerindeki denetimi artmıştır. “Neo liberal belediyecilik” ile kamuya ait kurumların özelleştirilmesi hız kazanmış, belediyeler rant ekonomisinin temel birimleri haline gelmiştir.

Devrim hedefini yitirmeden...

Bütün bu söylediklerimizden elbette ki, reformlar için mücadele edilmemeli, yerel yönetimler için aday gösterilmemeli gibi bir sonuç çıkmaz. Aksine **reformlar mücadelesi, kitlelerin devrimci savaşım için eğitildikleri bir okuldur. Bir taraftan kitlelere kendi gücünün büyüklüğünü gösterir; bir taraftan da mücadelenin önünü açar, yeni olanaklar sunar. Bununla birlikte, kazanılan reformların bu sistem içinde kalıcı ve gerçek çözüm olmadığını gösterir, kitleleri bu pratik içinde eğitir.** Bu yönüyle kitlelerin devrimci savaşımın kaçınılmazlığını görmesini ve bu savaşımı yürütme yöntemlerini kavramasını kolaylaştırır. Onun içindir ki, reformlar mücadelesi, Marksist-Leninistlerin önemseddiği, vazgeçilmez bulduğu bir mücadeledir. Ancak bunun hangi hedefle, nasıl yürütüleceği önemlidir.

Yerel seçimlere “bağımsız aday”larla katılmak veya devrimci-demokrat adayları desteklemek, genel olarak savunduğumuz bir politikadır. Ki daha önceki yıllarda muhtarlıktan belediye başkanlığına kadar gösterdiğimiz veya desteklediğimiz adaylar olmuştur. Fakat aday gösterdiğimiz bölgeler, faaliyetlerimizin gelişkin olduğu ve seçimlerde hatırı sayılır bir oyun alınacağı düşünülen yerler olmuştur. Nitekim alınan sonuçlar bunu göstermiştir. Diğer yandan seçimlere katılmaktaki asıl amaç, bu çalışma içinde yeni güçlere ulaşmak, varolanları daha işlevli ve kalıcı hale getirmek ve bölge genelinde güç ve etkinliği arttırmaktır. Kaybedilen yerlerde bile bu amaca hizmet etmiştir. Böylece yerel seçimlere katılmak gibi reformist ve yasal bir araç, devrimci tarzda kullanılabilmiştir.

Devrimci-demokrat adayların desteklenmesi, bu doğrultuda kurulan ittifaklara katılmak ise, döneme koşullara göre ele alınmalıdır. Dönem ve koşullar kadar, adayın kimliği, duruşu, aday çıkaran kurumun seçim programı, vaatleri gibi pek çok etken

devreye girer.

Her devrimci faaliyette olduğu gibi, araç-amaç ilişkisi doğru kurulmalıdır. Yasal olanaklar, devrimci faaliyet yürütme zeminini güçlendirir. Bu durum daha geniş kitlelere ulaşmayı, daha fazla kişiyle yüzyüze/doğrudan teması beraberinde getirir. Keza kitlelerin politizasyonun arttığı seçim dönemlerini, devrimcilerin kendi lehlerine değerlendirmeleri gerektiği son derece açıktır. Fakat bu elverişli ortamı değerlendirmenin tek yolu aday göstermek olamaz.

Diğer yandan seçimler gibi politik zeminler, güçler dengesini ortaya koymasıyla da önemli bir mihenk taşıdır. **Komik düzeylerde oy almak, kitlelerin gözünde komünist ve devrimcileri olduğundan güçsüz göstermekte ve güvensizliği arttırmaktadır.** Hatta kadrolarda bile moral bozucu bir etkisi vardır.

Ama daha tehlikeli olanı, her koşulda kitleleri sandığa gitmeye, oy kullanmaya sevketmesi; sisteme inançsızlaşmaya başlayan, sistemin kurumlarına güvensizleşen kitlelerin yüzünü, yeniden sandığa döndürmesidir. Her koşulda boykot taktiği ne kadar yanlışsa, her koşulda sandığa çağırmak da o kadar yanlıştır. Seçim taktikleri, -her taktikte olduğu gibi- somut koşulların somut tahlili üzerinden belirlenir. Komünistler açısından taktikler değişse de, değişmemesi gereken ilkeler, stratejik yaklaşımlar vardır.

Sonuçta seçim taktiğimiz ne olursa olsun, devrimci tarzda mücadele edilmeden en küçük bir hakkın kazanılmayacağını, sokakta kazanmadan sandıkta kazanılmayacağını söylemeye devam edeceğiz. “Belediye sosyalizmi”, “yerel iktidar”, “barışçıl devrim” gibi hayallere asla prim vermeyeceğiz. Devrim olmaksızın sömürü ve zulmün bitmeyeceğini, elde edilen kazanım ve mevzilerin sınırlı olacağını kitlelere açıkça söyleyeceğiz. Bu kazanım ve mevzilerin asıl olarak işçi ve emekçilerin örgütlenme ve bilinç düzeyini yükseltmek için kullanılmasını ve asla direnişsiz terkedilmemesini savunacak ve yaşama geçireceğiz. Dün olduğu gibi bugün de sözümüzle eylemimiz, teorimizle pratiğimiz bir olacak...

Dünyada ve ülkemizde yerel yönetim deneyimleri bize yol gösteriyor. Bu deneyimleri irdelemek ve geliştirmek gibi bir görevimiz var. Yerel yönetimlerin sınırlarını bilmek kadar, o sınırları devrimci tarzda değerlendirmek ve aşmaya çalışmak gerekir. Yeter ki, hayalciliğe kapılmayalım, gerçekleri kitlelerden saklamayalım, doğruluğu kanıtlanmış ilkelerden, devrimci duruşumuzdan taviz vermeyelim...

Devam edecek...

[illegible]

Ölümünün 100. yılında Lenin ve Leninizm Yaşıyor!

21 Ocak 1924-∞

Lenin'le
Yazın gün ışığına dalar gibi
Hayatın içine dalmak...
"Niçin dünyaya geldim,
Niçin yaşıyorum"un
Karşılığını bulmak...
Genç kalmak,
Gelen günler gibi genç kalmak,
Kalan günlerle beraber
Genç kalmak...

Bir toprak yeşil,
Bir bayrak kırmızı,
Bir güvercin ak,
Lenin'le aynı türküden,
Aynı ırmaktan,
Aynı siperden
Aynı yapı yerinden olmak...

